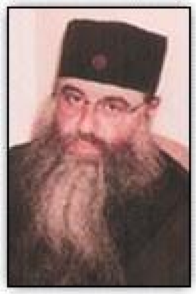
HOMOSEXUALITATEA
-
păcat sau virtute?

~ colecție de articole ortodoxe ~

www.mirem.ro

HOMOSEXUALITATEA[1]

de Arhiepiscopul Hrisostom de Etna

Ați putea, domnule Thomas Brecht, în calitate de psiholog, să comentați asupra homosexualității? Se pare că se vorbeşte despre ea peste tot. Preotul nostru nu ne poate spune prea multe despre aceasta, iar noi nu ştim cum să reacționăm când suntem întrebați despre poziția Bisericii față de acest subiect. Este o boală? Este o problemă morală? Se pare că acuzația de homosexualitate împotriva oamenilor se bucură de o popularitate tot mai mare. De ce?

RĂSPUNSUL A:

Într-o epocă în care homosexualitatea sau „preferința sexuală alternativă" a devenit larg acceptată, chiar şi de către mulți creştini heterodocşi, se cuvine a se formula nişte răspunsuri la întrebarea dumneavoastră. Subiectul este delicat, chiar jenant, fiind ceva despre care, cu câteva decenii în urmă, abia dacă se discuta vreodată în public. Acum a devenit un subiect obişnuit de conversație.

Trebuie să ținem cont de faptul că Asociația de Psihiatrie din America a declarat acum câțiva ani că homosexualitatea nu reprezintă o problemă psihiatrică sau emoțională, decât în cazul în care pacientul o consideră ca atare. Această declarație este acum luată în discuție în multe cercuri psihiatrice şi psihologice, mulți terapeuți refuzând să trateze homosexualitatea ca pe o tulburare mentală.

---

[1] Extras din cartea "Elemente de PSIHOLOGIE pastorala ORTODOXA", de Arhiepiscopul Hrisostom de Etna, Ed. Bunavestire Galati, 2003

Aceasta este o inversare interesantă de roluri pentru specialiştii care țin la funcția lor de diagnostician. De fapt, ca titlu neoficial, putem menționa faptul că mulți specialişti în boli mentale, care au participat la congresul în care homosexualitatea a fost scoasă de pe lista de diagnostice, au confirmat faptul că organizațiile de homosexuali au făcut mari presiuni asupra delegaților. Această activitate de lobby-ing a început chiar în momentul în care delegații au intrat în sală pentru a vota! Un delegat şi-a manifestat chiar indignarea față de modul în care Convenția a fost manipulată - de parcă ar fi posibil ca o boală să nu se mai bucure de atenția terapeuților numai pentru că majoritatea a votat aşa!

În general, pacienții homosexuali pe care i-am consultat în anii în care am practicat psihoterapia se împart în două categorii: în prima categorie intră cei care nu sunt mulțumiți cu această situație, iar în a doua, cei care sunt convinşi că homosexualitatea face parte din „identitatea" lor. În ambele cazuri, există o nemulțumire ascunsă, astfel încât chiar şi al doilea tip de pacient - şi el vine pentru tratament - simte inconştient că ceva este în neregulă. Este vorba aici, pur şi simplu, de influența grupurilor de homosexuali, care se erijează în terapeuți liberali de alinare a conştiințelor, dar şi de o biserică a homosexualilor care susține astfel de înclinații şi care a dat satisfacție homosexualilor în problema lor, care nu este una reală. O astfel de satisfacție iluzorie are tot atâta logică pe cât are neutralizarea unei nenorociri printr-un vot majoritar.

În tratarea pacienților homosexuali am recurs adesea mai întâi la un punct de vedere behaviorist. Impulsul homosexual pe care aceştia îl încearcă este în esență neutru din punct de vedere al evoluției personalității lor, astfel că el se poate concentra fie asupra sexului, fie asupra unui proces creativ, nesexual. Cu alte cuvinte, „homosexualitatea" poate fi percepută ca un răspuns dobândit - unul care este în mod tragic consolidat de cei care prezintă această condiție ca pe o stare „naturală" sau o „alternativă" pozitivă. Pacientul homosexual trebuie tratat ca şi cum energia sa a fost greşit direcționată. Iar terapiile care pornesc de la această ipoteză chiar dau rezultate.

Mai există, desigur, şi dimensiunile psihodinamice ale homosexualității, cum ar fi ura față de sine, față de familie şi de societate. Comportamentul sexual aberant este astfel folosit pentru a-i pune pe ceilalți într-o situație jenantă şi umilitoare sau pentru „a le plăti cu vârf şi îndesat" celorlalți. Dar comportamentul homosexual se învață şi se consolidează. El poate fi canalizat într-o altă direcție. Odată realizat acest lucru, putem să luăm în considerație cu seriozitate factorii psihodinamici care duc la un comportament aberant.

Ca să rezumăm, vom spune că homosexualitatea este strâns legată de impulsurile psihologice greşit direcţionate, de modurile de comportament nepotrivite şi de problemele psihodinamice care ating profunzimile personalităţii. Este o boală, în sensul strict al acestui cuvânt.

În ceea ce priveşte homosexualitatea şi semnificaţia morală a acesteia, trebuie să subliniem faptul că Biserica Ortodoxă există pentru reînnoirea omului, pentru readucerea lui la o stare sănătoasă, dumnezeiască. Tot ceea ce este imoral ţine nu de nerespectarea unei legi, ci de încălcarea legilor „naturale" ale fiinţei umane. Nimic nu poate fi mai imoral ca pângărirea chipului dumnezeiesc al omului, pângărire care îl acoperă de păcat. De aceea, caracterul extrem de imoral al homosexualităţii trebuie înţeles din punctul de vedere al degradării umane. (...)

Nici un creştin ortodox nu ar trebui să-i condamne pe cei care au căzut în păcat. El ar trebui să încerce să îl readucă la sănătatea spirituală pierdută. În cazul homosexualităţii, cine neagă faptul că, din punct de vedere moral, această înclinaţie este greşită, îşi asumă cumplitul risc de a îndruma greşit o fiinţă umană, respingând astfel posibilitatea de vindecare a celor care au nevoie de tratament.

RĂSPUNSUL B:

Homosexualitatea este o boală despre care este greu să scrii. De aceea am început cu excelentele comentarii ale dr. Brecht, ca răspuns la întrebarea dumneavoastră despre acuzaţiile frecvente de homosexualitate pe care le auzim în societatea de astăzi. Oamenii sunt nişte fiinţe fragile şi nemiloase, iar slăbiciunile lor le dictează adesea forma de atac asupra celorlalţi. Identitatea sexuală este, de asemenea, un lucru fragil. Omul căzut este chinuit continuu de nesiguranţă. Când această nesiguranţă rezultă din structura generală a experienţei umane, ea produce adesea maladii sociale grave care, până nu demult, stăteau ascunse la umbra conştiinţei sociale. Homosexualitatea este una din aceste boli. Ea este atât de temută de societate în general, încât indivizii învaţă să se teamă de ea în străfundurile minţii lor. Şi atunci când ei au izbucniri de violenţă faţă de ceilalţi, îşi iau ca armă mentală acele lucruri pe care le consideră cele mai periculoase şi mai hidoase. De aici rezultă arma devastatoare a acuzării celorlalţi de homosexualitate.

Nu există îndrumător spiritual (sau psiholog, în acest caz) care să nu se fi confruntat cu cei care se îndoiesc de ei înşişi şi care îi acuză adesea pe ceilalţi de păcatele de care ei se tem. Şi adesea, fie din gelozie faţă de cei care se bucură de popularitate, indivizii care au mai puţin succes sau nu se bucură de popularitate îşi vor exprima gelozia prin acuzaţii despre care ei ştiu că sunt atât de josnice încât până la urmă vor reuşi să pângărească persoana sau persoanele către care sunt îndreptate. Acest tip de homosexualitate iluzorie este ceva de care toţi trebuie să ne temem. Ea condamnă oameni nevinovaţi. Ea slujeşte geloziei şi urii şi, într-un mod destul de misterios, ea va face ca cei care sunt hăituiţi nu de boli reale, ci de temeri fantomatice, să se concentreze asupra bolii de care se tem şi, în final, aceasta să devină realitate. Aşa cum spune un vechi proverb, „de ce ţi-e frică nu scapi". La fel stau lucrurile şi cu cei care aduc acuzaţii false şi care ajung să cadă victime bolilor pe care în mod fals le atribuie altora.

Desigur că există şi homosexuali reali, ceea ce este un lucru nefericit. Homosexualitatea ia amploare pe măsură ce mândria, egocentrismul, aroganţa şi dragostea de sine îşi fac loc în societate, pătrunzând chiar şi pe tărâmul Bisericii. Acest lucru este simplu de explicat. O teorie clasică a homosexualităţii leagă această boala de narcisism, adică de dragostea excesivă faţă de sine. Cu cât această dragoste este mai mare, cu atât este mai mare posibilitatea ca individul să îşi exprime dragostea sexuală faţă de cineva asemenea lui, deci faţă de o persoană *de acelaşi sex.* Nu este deci de mirare, ci este cât se poate de logic că unul dintre cele mai mari păcate spirituale capitale, trufia, duce la una dintre bolile morale cele mai îngrozitoare, homosexualitatea.

Poate că unii ar fi dorit ca cele ce urmează să nu se fi scris. Dar trebuie. În vremurile noastre, se înregistrează o creştere a imoralităţii în rândul celor care ar trebui să se afle deasupra acestor păcate, şi anume: profesorii, doctorii şi - vai! - preoţii. În ceea ce îi priveşte pe preoţi, mai ales în cazul celor care practică celibatul ca pe o virtute, a existat totdeauna tendinţa de a-i acuza de anormalitate, aceasta venind din cercuri din „afară". Oricât de triviale ar fi aceste acuzaţii, s-a considerat adesea că probabilitatea ca cineva să cadă în păcatul unui comportament anormal este mai mare la bărbaţii şi femeile necăsătorite. De fapt, cercetările moderne nu susţin această ipoteză. Există mulţi bărbaţi şi femei căsătorite care îşi ascund aceste înclinaţii aberante la adăpostul unei căsătorii sau care găsesc alte moduri pentru a le tăinui. Totuşi, aceste acuzaţii, în mare parte nefondate, care se aduc astăzi unora sau altora, se pot compara cu cazurile reale de anormalitate. Aceia dintre noi care au fost crescuţi în spiritul unor înalte valori morale stricte şi într-un context social conservator nu doresc să vadă sau să admită acest lucru, care este cât se poate

de adevărat. Dar noi trebuie să deschidem ochii. Şi trebuie să îl călăuzim pe credinciosul confuz. Pentru că, într-adevăr, ce poate fi mai distrugător pentru întreaga societate sau pentru Biserică decât situaţiile în care cei care ar trebui să ne fie pildă de virtute nu sunt demni de aspiraţia noastră?

Un lucru este cert: în epoca noastră, darurile spirituale adevărate, pe care predecesorii noştri le-au cunoscut atât de bine, dispar cu repeziciune. Preoţii devin asemenea celor mai răi mireni. Ei îşi proclamă chiar dreptul de „a fi un om ca oricare altul". Şi în special în Occident, unde credinţa noastră ortodoxă este atât de nouă şi de fragilă, aceste situaţii au creat un fals spiritual. Acolo unde numărul Părinţilor adevăraţi, al stareţilor şi al sfinţilor este atât de redus, falsa spiritualitate se manifestă cu uşurinţă. În altă parte (vezi cartea mea *Humility),* am vorbit despre evoluţia psihologică a mândriei spirituale, care se manifestă ca un fals spiritual. Am declarat acolo că cel care începe să creadă că este un sfânt - la început, poate, din nevoia de „a i se recunoaşte meritele" - ajunge, în cele din urmă, la miezul personalităţii sale, o Egoforţă, pe care o confundă cu „inima" spirituală a omului, care dă putere unui sfânt. În final, el crede de fapt că este un sfânt. Cu cât este mai puternică structura pe care o construieşte cu ajutorul ego-ului său, cu atât el este mai convins că este motivat de o forţă spirituală adevărată.

Deoarece Ego-ul se află în locul în care sălăşluieşte mândria, nu trebuie să ne surprindă că, pe măsură ce falsul spiritual se adânceşte, fenomenul legat de comportamentul anormal capătă amploare - iar acesta poate fi chiar homosexualitatea în rândul celor închinaţi lui Dumnezeu ca exemple de puritate! Ceea ce este înspăimântător. Dar nu este ceva ce ar trebui să scandalizeze pe credincioşi, deoarece acesta este rezultatul clar al unei spiritualităţi greşit direcţionate, al unei practici monahale sau spirituale incorecte şi al unei spiritualităţi care porneşte din Ego şi nu din inimă. Credinciosul nu ar trebui să fie scandalizat, ci ar trebui să acorde atenţie semnificaţiei acestor lucruri, care vorbesc despre starea gravă în care se află omenirea şi Biserica în ziua de astăzi. Credinciosul ar trebui să vadă unde pot duce iluziile spirituale şi falsul spiritual.

Desigur, cel care, împuternicit de Ego-ul său, se crede un sfânt nu îşi poate găsi nici un defect. El începe astfel să îşi ignore propriile greşeli, concentrându-se pe greşeala reală sau presupusă a celorlalţi. Astfel, ne confruntăm cu preoţi „cuvioşi", care trec cu vederea ura, „îngâmfarea" spirituală primejdioasă şi „atacul" asupra celorlalţi. Deviaţiile sexuale cele mai grave reprezintă, pur şi simplu, rezultatul celei mai îngrozitoare orbiri.

Toți cei care cad în anormalitate sunt victimele eului şi ale identității lor. Ei sunt loviți de boala dragostei de sine. Ei se îndepărtează de adevărata spiritualitate. Pe de o parte, ar trebui să ne fie milă de ei şi să îi compătimim. Pe de altă parte, ar trebui să fim conştienți de faptul că acolo unde există trufie spirituală, paradă pentru propria „evlavie", judecarea constantă a celorlalți şi iubirea excesivă de sine, acolo stă şi aşteaptă Satana pentru a-l conduce pe om spre păcatele cele mai josnice, pe care nici nu ni le putem imagina. Dacă nu vom pierde din vedere acest lucru, dacă vom învăța lecțiile din jurul nostru şi dacă credința noastră va fi puternică, nu vom cădea niciodată în păcatul de a-i urma pe cei care sunt impostori spirituali.

SFANTUL IOAN GURA DE AUR
DEMASCA SI COMBATE HOMOSEXUALITATEA

---

de Protos. Nicodim Mandita

Inceputurile acestui pacat, ce nu s-ar cuveni nici sa fie numit pe buzele noastre, se pierde in negura istoriei. Daca autorul cel Sfant al celor cinci carti ale Sf. Scripturi, porunceste la Levitic cap. 18,22: "Sa nu te culci cu barbat ca si cu femeie, caci aceasta-i spurcaciune", se intelege clar ca aceasta faradelege era deja raspandita printre neamurile idolatre, in mijlocul carora trebuia sa traiasca poporul ales. Se prea poate ca acest pacat (sodomia) si idolatria au fost cauza pentru care Dumnezeu a poruncit lui Moise sa decimeze popoarele canaanite care au ocupat pamantul Fagaduintei" pana la intoarcerea "Poporului ales din robia Egiptului". Cea mai dura interventie a lui Dumnezeu in istorie pentru reprimarea acestei faradelegi strigatoare la cer, a fost pe la anii 3500 de la facerea lumii, in cazul distrugerii cu foc si pucioasa a Sodomei si Gomorei. Cu toate acestea, omenirea si-a urmat cursul ei patimas si multi au primit si au transmis mai departe aceasta mostenire a rusinii si a blestemului. Atat de puternic a fost zguduita lumea veche in urma catastrofei de la Sodoma, incat acest pacat care a fost cauza si-a insusit numirea de "sodomie", iar in zilele noastre poarta numirea moderna de "homosexualitate", ce cuprinde in sine perversiunile ambelor sexe. Este regretabil ca nici femeile nu au ramas neispitite de aceste tentatii erotice si istoria atesta ca inceputul s-a facut in insula greceasca Lesbos, iar aceasta practica a capatat numirea de "lesbianism", dupa numirea insulei de unde si-a facut aparitia.

Pe vremea Sf. Apostoli era in actualitate acest pacat printre neamurile

idolatre ce se converteau la crestinism, si de aceea ei l-au combatut prin cuvant si scris. Daca in unele scrieri ale Noului Testament gasim locuri unde numai se aminteste in treacat despre acest pacat, in Epistola catre Romani 1, 26-27, a Sfantului Apostol Pavel, gasim un text care face amintire de aceasta practica nefireasca, comuna atat barbatilor cat si femeilor.

In cele ce urmeaza va vom prezenta textul comentat al acestui pasaj (Rom. 1, 26 27), facut de cel mai ilustru exeget si orator al Bisericii, Sf. Ioan Gura de Aur. Cu toate ca au trecut peste 1500 de ani de cand a scris acest tratat, el reprezinta cel mai profund studiu a ceea ce este homosexualitatea si a efectului de dezintegrare si distrugere a nucleului familial, si a schimbarii ireversibile a raportului si relatiilor dintre membrii societatii.

"Pentru aceea i-a dat pe ei Dumnezeu intru patimi de ocara, ca si femeile lor si-au schimbat randuiala cea fireasca, intru ceea ce este impotriva firii. Asijderea si barbatii lasand randuiala cea dupa fire a partii femeiesti, s-au aprins intru pofta sa unul spre altul" (Rom. 1, 26,27).

Toate patimile omenesti sunt necinstite, dar mai cu seama nebunia dupa copii (sodomia), caci mai mult patimeste sufletul si se necinsteste in pacate, decat trupul in boli. Priveste cum ii lipseste si aici de orice iertare, dupa cum ii lipseste si in cele ale credintei. Femeilor le zice: "au schimbat randuiala firii" si prin urmare nu au ce raspunde, sau sa spuna "ca am fost impiedicate de impreunarea cea dupa lege" si nici ca nu au avut cu cine sa-si implineasca pofta si au fost silite de a se azvarli in aceasta turbare nebuna, caci expresia "au schimbat" se zice de cei ce au avut ce schimba, dupa cum atunci cand vorbea de credinta zicea "ca au schimbat adevarul lui Dumnezeu intru minciuna". Barbatilor iarasi le spune: "Lasand randuiala cea dupa fire a partii femeiesti" ceea ce invedereaza acelasi lucru. Din aceasta cauza si pe femei ca si pe barbati ii lipseste de orice iertare, invinovatandu-i deopotriva, pentru ca nu numai ca au avut prilejul de a-si face poftele, si ca lasand la o parte ceea ce aveau, au ajuns la asemenea absurditati, dar inca necinstind ceea ce este dupa natura, au alergat la ceea ce este contra naturii. Cele ce sunt contra naturii sunt si mai grele, in acelasi timp si mai dezgustatoare, asa ca nici nu le-ar putea numi cineva placere fiindca, adevarata placere este aceea dupa natura. Dar cand Dumnezeu paraseste pe cineva, totul se rastoarna pe dos! De aceea nu numai credinta lor era sataniceasca, dar si viata le era diabolica. Atunci cand le vorbea de credinta, le-a pus in mijloc lumea si cugetul omenesc, spunandu-le caci cu mintea cea data lor de Dumnezeu, ar fi putut prin cele ce se vad, ca sa se ridice la Creator, dar fiindca nu au voit, au ramas fara nici o justificare - aici insa in locul lumii le pune la mijloc placerea cea dupa natura, de care ar fi putut sa se multumeasca cu mai multa libertate si liniste, si ar fi scapat de rusine, dar n-au voit, drept care si sunt lipsiti de orice iertare, fiindca au defaimat natura. Si ceea ce este inca mai necinstit, ca si femeile

umbla dupa asemenea impreunari contra naturii, in timp ce ar trebui ca sa se rusineze de barbatii lor.

Este demn de a admira si aici intelepciunea lui Pavel, cum el aruncandu-se cu vorba in doua lucruri contrare, pe amandoua le-a dezvoltat cu toata exactitatea. Voia a spune ceva si demn, in acelasi timp insa si muscator pentru auditor, dar acestea amandoua nu era cu putinta, fara ca una din ele sa se impiedice de cealalta. Daca vei spune ceva demn, nu vei putea atinge pe auditor, iar de voiesti a te atinge de el tare, apoi atunci este nevoie de a dezveli lamurit ceea ce spui. Dar iata ca inteleptul si sfantul suflet al lui Pavel le-a putut uni pe amandoua la un loc si le-a dezvoltat cu toata exactitatea, caci in numele naturii a marit invinovatirea lor, in acelasi timp - ca si de o perdea oarecare - el s-a servit cu multa intelepciune in demnitatea povestirii sale.

Dupa ce mai intai el se atinge de femei, de-ndata paseste mai departe atingand pe barbati, caci zice: "Asijderea si barbatii, lasand randuiala cea dupa fire a partii femeiesti", ceea ce este dovada celei mai de pe urma nebunii, caci, cand amandoua genurile sunt corupte si barbatul care este pus ca dascal al femeii, ca si femeia careia i s-a poruncit de a fi de ajutor barbatului, nu indeplinesc cu sfintenie datoriile lor, apoi atunci ei se gasesc intre dansii ca dusmani. Gandeste-te apoi si la cuvintele de care s-a servit, cat de reprezentative sunt, caci nu zice: "S-au amorezat si s-au poftit unul pe altul, ci s-au aprins in pofta sa unul spre altul". Vezi acum ca totul in pofta vine de la lacomie, care nu poate rabda ca sa stea in hotarele sale ?

Asadar tot ceea ce pofteste cineva, din acelea care covarsesc legile puse de Dumnezeu, este absurd, si prin urmare pofteste din cele absurde si din cele nelegiuite. Dupa cum de multe ori multi lasand la o parte pofta mancarurilor, se hranesc cu huma si cu pietre mici, iar altii stapaniti de o sete nebuna, doresc pana si apa din mocirla, tot asa si aceia s-au infierbantat de acel amor nelegiuit. Si de intrebi poate "de unde oare a venit intinderea bolii, sau mai bine zis, a poftei acesteia ?" - raspunsul este: de la parasirea lui Dumnezeu.

Dar parasirea lui Dumnezeu de unde vine ? De la nelegiuirea celor ce l-au parasit pe El. Zice mai departe. "Daca ai auzit spunand "ca s-au aprins" sa nu-ti inchipui, zice, ca boala aceasta provine numai din pofta, ci mai mult din trandavia lor, care a si aprins pofta". De aceea nici nu zice "fiind tarati, sau cazand", dupa cum zice aiurea (a se vedea cap. 6,1 din epistola catre galateni), ci "lucrand" adica lucrul lor il pusese in pacat si nu un lucru intamplator, ci studiat de dansii mai dinainte. Si nu zice "pofta", ci "rusinea lucrand", fiindca si natura au facut-o de ras, si legile ei le-au calcat. Priveste apoi si confuzia cea mare venita din amandoua partile, fiindca nu numai capul a cazut jos la pamant, ci si picioarele s-au ridicat sus si au devenit dusmani intre dansii, introducandu-se o lupta mai grozava decat razboiul civil, mai hada si mai variata. Caci lupta aceasta au impartit-o in patru feluri de lupte noi si

nelegiuite; razboiul acesta nu era indoit si intreit, ci chiar si impatrit. Gandeste-te bine: trebuia ca cei doi, adica barbatul si femeia, sa fie unul dupa cum zice: "Si vor fi amandoi un trup", iar aceasta o face pofta de impreunare, care uneste amandoua genurile. Insa aceasta pofta nimicind-o diavolul si faurind un alt mijloc, a rupt genurile unul de altul in acest mod si a facut ca unul sa devina doi, adica unul si acelasi gen sa tina locul si al celuilalt, ceea ce este contra Legii lui Dumnezeu. Dumnezeu a zis: "Cei doi vor fi un trup", iar diavolul a impartit acel trup in doua. Si iata intaiul razboi. Apoi iarasi aceste doua parti s-au razboit fiecare si contra sa, ca si contra celeilalte, caci si femeile defaimau pe alte femei si nu numai pe barbati si barbatii la randul lor stateau unul contra altuia, ca si contra genului femeiesc, ca si intr-o lupta de noapte. Ai vazut al doilea, al treilea, al patrulea si al cincilea razboi ? Dar apoi mai este si un alt razboi, caci pe langa cele vorbite ei au facut nelegiuire si contra naturii. Fiindca diavolul stia bine ca ceea ce uneste amandoua genurile este mai ales aceasta pofta, s-a gandit ca sa rupa aceasta legatura, asa ca sa se dezbine nu numai in a nu mai face copii, ci chiar in a se razboi unul pe altul si a se razbuna unul contra altuia. "Si rasplatirea ce li se cadea ratacirii lor, intru sinesi luand-o". Priveste cum iarasi ajunge cu vorba tot la obarsia raului, adica la necucernicia lor, rezultata din credinta cea falsa, spunand ca plata aceasta se trage de la nelegiuirea necredintei dinainte.

Vorbind el de gheena si de pedeapsa si fiindca celor neevlaviosi si care preferau a trai in astfel de desfranari nu li se parea poate demn de credinta, ba chiar ridicol, de aceea apostolul arata ca chiar in insasi aceasta placere se gaseste osanda. Daca insa unii ca acestia nu simt pedeapsa, ba inca simt mare placere in asemenea fapte murdare, tu sa nu te minunezi, ca si nebunii si cei ce sunt stapaniti de vreo boala mintala, desi de multe ori se nedreptatesc singuri cauzandu-si rele, ei totusi nu simt; ci rad si se dezmiarda in fapte ca acelea, de care cei sanatosi plang. Insa prin asemenea exemplu nu voim a spune ca aceia scapa de osanda, ca si nebunii, ci tocmai in acest fapt murdar, pedeapsa le va fi mai grozava, fiindca nici macar nu vor a cunoaste prapastia relelor in care se gasesc.

De altfel nici nu trebuie a ne da parerea din faptele celor bolnavi, ci din a celor sanatosi. Iata ca faptul acesta li se parea a fi vechi, ca era chiar si o lege in fiinta, iata ca un legiuitor de al lor a poruncit prin lege ca slugile sa nu-si unga trupul cu untdelemn si nici sa faca pederastie, (sodomie) acordand prezidentia acestei murdarii numai celor liberi (stapanilor), sau mai bine zis nu prezidentia, ci schimonosirea naturii. Cu toate acestea, ei nu considerau faptul acesta drept schimonosire, ci inca foarte cinstit si oarecum un drept mai mare asupra slugilor, fiindca aceasta era legiuit de prea inteleptul popor atenian si de marele lor legislator Solon!

Dar apoi si alte multe carti de ale filosofilor lor, le va gasi cineva pline de

aceasta boala molipsitoare. Insa de aici noi nu putem zice ca faptul acesta este legiuit, ci pe cei ce au primit o asemenea lege ii credem ca cei mai nenorociti si vrednici de multe lacrimi. Ceea ce patimesc femeile cele desfranate, aceeasi patimesc si acestia, ba inca mai grozav ca ele, fiindca, desi contra legii, cel putin ele doresc impreunarea naturala, pe cand pederastii, (homosexualii) doresc ceva contra legii si in acelasi timp si contra naturii. Chiar de nu ar fi gheena si nici nu ne-ar fi amenintat cu osanda, totusi acest fapt este mai grozav ca orice osanda.

Daca ei simt placere de aceasta, dupa cum zici, ei bine, atunci imi spui mai mult de ingreuierea pedepsei lor. Cand eu vad pe cineva alergand pe strada gol si cu tot trupul plin de noroi, si el in loc sa se acopere, inca se si mandreste, apoi nu numai ca nu-l laud pentru aceasta, ci chiar il plang, fiindca nu simte sarmanul, ca singur se face de ras. Dar pentru ca sa arat mai lamurit batjocura aceasta, sa-mi dati voie de a aduce si alt exemplu. Daca cineva ar pedepsi o fecioara care ar fi avut relatii cu animale necuvantatoare si ea in loc sa se rusineze, s-ar mandri de acea fapta, oare nu ar fi pentru aceasta vrednica de plans, fiindca desi ar fi putut sa scape de aceasta boala, daca ar fi voit, totusi ea nici macar nu simte ? Desigur ca ar fi vrednica de jelit. Daca faptul acela este uracios, apoi nici faptul pederastilor (homosexualilor) nu este mai prejos de acela, fiindca a fi cineva batjocorit de ai sai este cu mult mai de jelit decat daca este batjocorit de straini. Pe unii ca acestia eu ii consider mai rai decat pe omoratorii de oameni, fiindca e cu mult mai bine de a muri, decat a trai defaimat astfel de lume. Omoratorul de oameni a despartit sufletul de trup, iar acestia impreuna cu trupul au pierdut si sufletul. Ori si ce pacat mi-ai spune, nu poate fi egal cu aceasta grozava nelegiuire, si daca cei ce patimesc de aceasta boala ar simti grozavenia faptului ce savarsesc, desigur ca ar prefera o mie de morti, mai bine decat de a face asemenea fapte.

Nimic nu este atat de uracios ca aceasta batjocura. Daca Pavel vorbind de curvie zicea: "Tot pacatul pe care l-ar face omul, afara de trup este; iar cel ce curveste, pacatuieste in trupul sau" (I Cor. 6, 18), apoi ce am putea spune de aceasta nebunie, care este cu atat mai rea decat curvia, incat nici nu mai avem ce spune ? Nu zic numai ca prin acest pacat tu nu ai devenit femeie, dar inca ai pierdut si dreptul de a fi barbat, caci nici nu te-ai schimbat in natura femeii si nici nu ai pastrat natura barbateasca, ci amandurora te-ai facut deopotriva tradator, vrednic de a fi alungat si batut cu pietre si de femei, ca si de barbati, fiindca ai nedreptatit si necinstit amandoua genurile. Si ca sa afli cat de miselesc fapt e acesta, spune-mi te rog: daca venind la tine un om ti-ar spune in gura mare ca tu esti caine, oare nu ai fugi de el ca de un om obraznic ? Dar iata ca tu care faci parte intre oameni, nu numai caine te-ai facut pe sineti, ci chiar mai prejos si mai necinstit decat acest animal, caci cainele cel putin, este

folositor omului, pe cand cel ce curveste nu este folositor la nimic. Dar ce? spune-mi: daca cineva amenintandu-te ti-ar porunci ca sa nasti copii si sa lehuzesti, oare nu te-ai umple de manie asupra lui ? Dar iata acum, ca cei ce turbeaza dupa astfel de pacate, singuri isi fauresc relele cele mai grozave, caci nu este acelasi lucru a te schimba in natura femeiasca si a ramane si barbat in acelasi timp, sau mai bine-zis, a nu fi nici femeie si nici barbat.

Si de voiesti ca si din alta parte sa afli de grozavenia acestui pacat, apoi intreaba de ce oare toti legiuitorii pedepsesc prin legile lor pe cei ce se scopesc singuri, si vei gasi ca de nimic altceva, decat pentru ca-si ciuntesc singuri natura lor omeneasca, desi acestia cu nimic nu nedreptatesc pe altii prin asemenea fapt, ba inca de multe ori, dupa scopire ei sunt folositori, pe cand curvarul si pederastul (homosexualul) nu sunt folositori la nimic. Nu numai sufletul, ci si trupul pederastului (homosexualului) este necinstit si vrednic de a fi alungat de pretutindeni. Si de cate gheeni sunt oare vrednici acestia ? Dar daca poate razi auzind de gheena si nu crezi in focul cel vesnic, atunci adu-ti aminte de Sodoma, fiindca prin acea nenorocire icoana gheenei ne sta de fata chiar in viata prezenta. Fiindca sunt multi care si astazi, ca si atunci, nu cred in invierea cea de apoi si in cele ce vor urma dupa Inviere si rad cand aud spunandu-li-se despre focul cel nestins, de aceea, Dumnezeu ne-a cumintit chiar prin intamplarile din viata prezenta. O astfel de intamplare este arderea Sodomei si focul de acolo. Cei ce au fost acolo stiu, caci singuri au vazut cu ochii lor acea rana provenita din bataia dumnezeiasca si urmarile fulgerelor si a trasnetelor de sus. Acum tu judeca singur cat de mare a fost pacatul lor, daca Dumnezeu a fost silit de a le arata gheena mai inainte de timp. Fiindca multi dispretuiau cuvintele si atunci ca si acum, de aceea Dumnezeu le-a aratat invederat icoana gheenei si inca intr-un mod unic in istoria omenirii. Intr-adevar, curios a fost norul acela care a plouat foc in loc de apa, dar si pacatul ce ei il savarsise, adica pederastia (sodomia), era afara din legile firii, era contra naturii; a ars pamantul acela, fiindca si sufletele lor erau arse de acea pofta spurcata. De aceea si ploaia aceea nu numai ca n-a deschis pantecele pamantului ca sa-l faca de a da nastere roadelor, ci inca l-a facut netrebnic, chiar pentru primirea semintelor ce s-ar fi aruncat in el. Astfel era si impreunarea barbatilor din Sodoma, caci si acea nelegiuire le facuse trupurile lor mai netrebnice decat pamantul cel ars al Sodomei.

Ce poate fi mai spurcat ca un barbat tavalindu-se in curvii ? Ce poate fi mai gretos ? O! Ce nebunie! O! Ce smintire! Dar de unde si cum a patruns in sufletul omului aceasta pofta nebuna, care a adus natura in halul celor ce se razboiesc, ba, inca cu atat mai rau decat ale acelora, cu cat si sufletul e mai inalt si mai bun decat trupul ? Vai noua, daca ajungem a fi mai fara de minte decat animalele necuvantatoare, si mai nerusinati decat cainii, caci nicaieri printre dansele nu vei gasi astfel de impreunare, ci natura-si cunoaste

hotarele sale! Voi insa, care savarsiti acest pacat, ati facut neamul nostru omenesc mai necinstit decat necuvantatoarele, caci il batjocoriti prin asemenea fapte si va batjocoriti si insiva (Sf. Ioan Gura de Aur; coment. la ep c. rom. 1, 26-27).

VEDERE CREŞTIN-ORTODOXĂ ASUPRA HOMOSEXUALITĂȚII[2]

de Preot Prof. Univ. Dr. Constantin Galeriu

Se cuvine a preciza mai întâi statutul sacru, originar, al condiției umane. Revelația biblică ne încredințează: *„Să facem om după chipul şi după asemănarea noastră... Şi a făcut Dumnezeu pe om după Chipul Său; după Chipul lui Dumnezeu l-a făcut bărbat şi femeie*" (Fac. 1, 26-27). Perechea umană este, deci, fundamentală; o atestă Revelația biblică şi, în acelaşi timp, o atestă şi natura, altfel spus, Revelația naturală. Trebuie observat, de asemenea, că perechea, bărbătesc-feminin, străbate întreaga creație, la toate nivelurile şi dezvăluie deodată distincția dintre bărbătesc şi feminin şi totodată comuniunea lor constructivă, creatoare. Acesta este statutul originar, fundamental al condiției noastre umane pe care se întemeiază existența şi viața, întreaga istorie. În acest sens, perechii umane, constituită din bărbat şi femeie, Dumnezeu i-a poruncit: *„...Creşteți şi vă înmulțiți, umpleți pământul şi-l stăpâniți...*" (Fac. 1, 28). Astfel, procreația împreună cu crearea de valori, constituie scopul propriu-zis al vieții noastre. Prin urmare, ne împlinim vocația în actul creator, faptul de a fi Zidiți după Chipul şi în vederea unei nesfârşite asemănări cu însuşi Creatorul. Chemarea noastră este de a fi deopotrivă creatori de valori cât şi răspunzători pentru creație. E lesne de sesizat că dimensiunea şi tensiunea Creatoare e caracteristică întregii naturi. Te întrebi ce s-ar petrece dacă homosexualitatea s-ar răspândi la nivelul biologic, al animalelor; nu ne-am afla în pragul dispariției creației?

[2] Extras din cartea "FUGA DIN SODOMA SI GOMORA (SAU CUM SA IESIM DIN IADUL DESFRANARILOR)",de Protos. Nicodim Mandita Ed. AGAPIS - 2003

Poziția Revelației biblice față de această tulburare şi aberație sexuală este menționată clar şi energic în mai multe locuri. În Vechiul Testament ni se spune: *„Să nu te culci cu bărbat ca şi cu femeie; aceasta este spurcăciune"* (Lev. 18, 22) şi tot aici este cunoscut cazul celor două cetăți Sodoma şi Gomora care au pierit din cauza acestor aberații, pervertiri ale făpturii umane (Fac. 19, 4-28). În Noul Testament, acest act este sancționat, precum urmează: *„Pentru aceea, Dumnezeu i-a dat unor patimi de ocară, căci şi femeile lor au schimbat fireasca rânduială cu cea împotriva firii. Asemenea şi bărbații, lăsând rânduială cea după fire a părții femeieşti, s-au aprins în pofta lor unii pentru alții, bărbați cu bărbați, săvârşind ruşinea şi, luând în ei răsplata cuvenită rătăcirii lor"* (Rom. 1, 26-27).

De observat că în Noul Testament, faptul este evocat numai în Epistola Sfântului Apostol Pavel prin care se adresează Romanilor, ceea ce arată că în acea vreme o asemenea practică era răspândită mai ales la Roma, deci în Apusul Europei.

Analiza acestor stări expuse în Sfânta Scriptură ne duce la concluzia că homosexualitatea, bărbătească sau feminină, reprezintă în Vechiul Testament - spurcăciune înaintea lui Dumnezeu, iar în Noul Testament - păcat împotriva firii. Deci, este alterată firea. În acest sens, Sfântul Ioan Damaschin defineşte răul, păcatul, drept lipsa binelui şi abaterea de la starea conformă firii la una contrară firii (Dogmatica IV, 20).

Biserica, având în vedere tocmai faptul de a fi împotriva firii, a creației, trece acest păcat între cele *„strigătoare la cer"*.

Găsim oportun să menționăm aici şi din canoanele Sfinților Părinți care privesc această depravare umană. Acest păcat este sancționat cu excluderea de la împărtăşanie pentru 15 ani în canonul 62 al Sfântului Vasile cel Mare sau pentru 18 ani în canonul 4 al Sfântului Grigore de Nissa. Iar Sfântul Ioan Postitorul adaugă: „Noi însă socotim că pentru trei ani să se excludă de la împărtăşanie unul ca acesta, plângând şi ajunând, şi spre seară mâncând mâncăruri uscate şi 200 de metanii făcând. Iar dacă se dedă mai mult trândăviei, să împlinească 15 ani" (canonul 29). Trebuie arătat că prin canoanele menționate, Biserica sancționează această tristă decădere umană, atât pentru a preciza în conştiința penitenților că homosexualitatea reprezintă un act grav împotriva vieții însăşi cât şi în scopul de a oferi un remediu, un tratament duhovnicesc. Pentru că nu trebuie omis esențialul şi anume că păcatul este în primul rând o boală a sufletului.

Atunci, fundamental, sufletul trebuie vindecat. Şi credem că în suflet trebuie restaurată convingerea sacră că există această ordine divină a firii,

fără de care nici nu poți distinge limitele între normal şi anormal, sănătos şi bolnav, bine şi rău. Ori, cu certitudine, acest act fie că e săvârşit cu o conştiință a erorii sau nu, e nefiresc, deregleză, tulbură ordinea firii, în slujirea autentică a vieții nu există vreun alt „model de viață alternativă; homosexualitatea nu este viață este antiviață. Asemenea oameni, frați ai noştri, sunt în suferință, pătimesc fără să-şi dea seama; e o dureroasă miopie spirituală, nu fără primejdie. SIDA şi unele cazuri de sinucidere sunt mărturii tragice.

Un savant contemporan - Francois Jacob - observă adânc: „E o cerință a spiritului uman să aibă o reprezentarea lumii care să fie unificată şi coerentă. În lipsa acesteia, apar anxietatea şi schizofrenia" - Unitatea şi coerența se asigură prin unitatea şi armonia legilor care susțin şi conduc creația. Toate aceste legi sunt în slujirea existenței şi vieții.

Trebuie să ne apropiem cu dragoste şi delicatețe de aceşti frați ai noştri şi să le arătăm că sunt împotriva legii lui Dumnezeu, atunci când ei îşi mărturisesc credința şi că sunt împotriva lor înşişi, a sănătății lor, dacă ne adresăm unor sceptici în credință. Să înțeleagă profund că fapta lor nu este o acțiune subiectivă care să nu intereseze societatea şi, mai ales, Biserica. Sfântul Apostol Pavel spune: *„Nimeni dintre noi nu trăieşte doar pentru sine..."* (Rom. 14, 7). Şi *„...dacă un mădular suferă, toate mădularele suferă împreună"* (1 Cor. 12, 26). Noi toți suferim unii pentru alții şi împreună. Să-i rugăm să cugete mai profund asupra motivației, impuisului şi scopului acestei manifestări morbide. În ultima instanță, nu este vorba decât de plăcere, poftă, voluptate. Dar poate fi plăcerea scopul vieții? Aceasta poate însoți acțiunile noastre: mănânc din plăcere; dar, nu poate fi ea însăşi un scop în sine: Tocmai aici se descoperă o formă tragică a răului observată şi de Biserică şi de cercetare ştiințifică în psihologie: în loc de guvernarea sensurilor raționale, creatoare, se instituie guvernarea simțurilor, a poftelor deşarte; şi care pot fi, alături de aceasta de care ne ocupăm, şi pofta de putere, de distrugere etc. Noi nu am fost făcuți pentru o existență goală de sens creator. Ce valori produce voluptatea? Să întemeiem o dată mai mult în conştiință criteriul precis care distinge binele de rău. Acest criteriu e pus în lumină, fundamental, de actul creator. Bine e tot ceea ce creează, dă viață, salvează; rău e tot ceea ce e lipsit de sens creator sau distruge. Mântuitorul învață: *„După roade îi veți cunoaşte pe oameni..."* (Mt. 7, 16).

Să fie încredințate aceste suflete suferinde că orice păcat se poate ierta, iertarea însemnând şi vindecare prin credință şi nevoință ascetică; prin luarea Crucii, prin rugăciune, post, înfrângere, prin Sfânta Taină a Mărturisirii.

În final, se cuvine să mai precizăm că poziția noastră, a Bisericii, este spirituală şi morală. Din punct de vedere juridic suntem pentru toleranță. Compătimim pe aceşti frați în suferința lor, dorind sincer să le venim în ajutor şi ne rugăm pentru dânşii. Dar, nu putem fi nicidecum pentru legalizarea răului, a păcatului. Nu putem spune: „răului - bine şi binelui - rău" (Is. 5, 20). Această problemă priveşte societatea, priveşte neamul. Sănătatea spirituală şi morală a neamului trebuie să ne fie o preocupare esențială. Şi nu o putem păstra, câtă este, şi, cu atât mai mult, îmbunătăți, decât pe criterii stabile, fundamentale, de nestrămutat. De o adâncă semnificație este, şi aici, acest cuvânt al Mântuitorului *„...oricine aude aceste cuvinte ale Mele - ale Evangheliei - şi le îndeplineşte asemăna-se-va bărbatului înțelept care a clădit casa lui pe piatră. A căzut ploaia, au venit râurile mari, au suflat vânturile şi au bătut în casa aceea, dar ea n-a căzut fiindcă era întemeiată pe piatră. Şi; oricine aude aceste cuvinte ale Mele şi nu le îndeplineşte, asemănase-va bărbatului fără minte care şi-a clădit casa pe nisip. Şi a căzut ploaia şi au venit râurile mari şi au suflat vânturile şi au izbit în casa aceea şi a căzut. Şi căderea ei a fost mare*" (Mt. 7, 24-27). Casa, edificiul unui neam trebuie clădit pe piatră, pe adevărul şi legea eternă, divină, de neschimbat.

PERVERSIUNEA[3]

Pr. Dr. Constantin Mihoc

Sfântul Apostol Pavel condamnă foarte aspru pe cei perverşi, socotind că au ajuns la aceste practici atât de josnice din cauza idolatriei lor. El spune: „De aceea Dumnezeu i-a dat necurăției, după poftele inimilor lor, ca să-şi pângărească trupurile lor între ei, ca unii care au schimbat adevărul lui Dumnezeu în minciună şi s-au închinat şi au slujit făpturii, în locul Făcătorului [...] Pentru aceea, Dumnezeu i-a dat unor patimi de ocară, căci şi femeile lor au schimbat fireasca rânduială cu cea împotriva firii; Asemenea şi bărbații, lăsând rânduială cea după fire a părții femeieşti, s-au aprins în pofta lor unii pentru alții, bărbați cu bărbați, săvârşind ruşinea şi luând în ei răsplata cuvenită rătăcirii lor" (Rom 1,24-27).

După Sf. Apostol Pavel (Rom 1, 21-23), cauza căderii oamenilor în „asemenea absurdități", este păcatul şi mai ales ruperea totală a legăturii cu Dumnezeu.

Păcatul acesta reprezintă abisul căderii, veriga de legătură a tuturor păcatelor, batjocorirea şi lepădarea în totalitate a demnității umane şi mai ales părăsirea din partea lui Dumnezeu. Sfântul loan spune: „Când Dumnezeu părăseşte pe cineva, totul se răstoarnă pe dos".

Perversiunea este păcat împotriva firii, de aceea şi gravitatea lui este atât de mare. Nici un păcat nu este firesc, însă acesta le întrece pe toate celelalte. Sfântul loan spune în acest sens: „Cele ce sunt contra naturii sunt şi mai grele, în acelaşi timp şi mai dezgustătoare", de aceea cei ce le săvârşesc „sunt lipsiți de orice iertare fiindcă au defăimat natura".

[3] Extras din cartea "Taina Casatoriei si Familia Crestina", de Pr. Dr. Constantin Mihoc - Ed. Teofania, 2002

Perversiunea este manifestată în diferitele ei chipuri: bărbaţi cu bărbaţi, femei cu femei, adulţi cu copii, oameni cu animale.

Ca şi Apostolul Pavel, Sfântul loan Gură de Aur nu ocoleşte acest subiect, înfierând cu asprime astfel de patimi. El consideră că ceea ce-i învinuieşte cel mai mult pe aceşti oameni este faptul că nu vreo necesitate oarecare i-a silit să se arunce în practici de acest fel, deoarece bărbaţii aveau femei şi femeile aveau bărbaţi pentru a păstra „rânduială cea după fire", ci voinţa lor cea rea, lucru pentru care sunt lipsiţi de orice iertare.

Sfântul loan consideră că aceste patimi s-au născut din părăsirea lui Dumnezeu, iar părăsirea lui Dumnezeu provine din nelegiuirea celor care L-au părăsit; de asemenea, de la dezmierdare şi de la necunoaşterea lui Dumnezeu, ca şi de la lipsa fricii faţă de El, care este ca o ancoră de salvare din multe primejdii.

Tâlcuind expresia formulată de Sfântul Apostol Pavel: „s-au aprins în pofta lor unii pentru alţii", Sfântul Părinte arată că „boala aceasta provine nu numai din poftă, ci mai mult din trândăvia lor, care a şi aprins pofta"; ei „n-au fost târâţi" şi nici „n-au căzut", ci „săvârşind ruşinea" au ajuns la ceea cea fost „studiat de dânşii mai dinainte", făcând astfel natura de râs, încălcându-i legile.

Că acesta este un păcat împotriva firii o demonstrează înseşi legile păgâne, care pedepsesc pe cei ce s-ar castra, şi aceasta, pentru motivul că „îşi ciuntesc singuri natura omenească". Aceştia, însă, nu nedreptăţesc cu nimic pe alţii, pe când desfrânaţii şi pederaştii, pe lângă faptul că nu sunt de vreun folos, îşi necinstesc nu numai trupul, ci şi sufletul, fâcându-se vrednici de a fi alungaţi de pretutindeni.

Consecinţele acestor practici sunt dezastruoase pentru unitatea rânduită de Dumnezeu între bărbat şi femeie, introducându-se între ei „o luptă mai grozavă decât războiul civil"; s-a nimicit atracţia firească dintre ei, s-a rupt unitatea, din unul devenind doi, „adică unul şi acelaşi gen să ţină locul şi al celuilalt, ceea ce este împotriva legii lui Dumnezeu", fiecare din cele două părţi a pornit război atât contra celeilalte cât şi contra ei înşişi, „căci şi femeile defăimau pe alte femei şi nu numai pe bărbaţi, şi bărbaţii la rândul lor stăteau unul împotriva altuia, ca şi împotriva genului femeiesc" şi în sfârşit, ceea ce este foarte grav, războiul împotriva naturii, perpetuarea neamului omenesc nemaifiind posibilă.

Lumea păgână ajunsese la o atât de mare degradare morală încât considera acest păcat un privilegiu de care nu puteau „beneficia" slugile, ci

numai oamenii liberi, lucru care a fost şi legiuit „de preaînţeleptul popor atenian şi de marele lor legislator Solon", spune cu sarcasm Sfântul Ioan. Slugile nu aveau voie nici să-şi ungă trupurile cu untdelemn şi nici să facă pederastie. Cei care se supun unor astfel de legi sunt, consideră Sfântul Părinte, „cei mai nenorociţi şi vrednici de multe lacrimi". Ei sunt mai păcătoşi decât desfrânaţii şi desfrânatele, care deşi încalcă grav Legea dumnezeiască, cel puţin nu o încalcă pe cea a naturii, cum fac aceştia, care le încalcă pe amândouă.

Dacă desfrânarea, prin care se pângăreşte trupul, este un păcat atât de mare, „apoi ce am putea spune de această nebunie - zice Sfântul Ioan - care este cu mult mai rea decât desfrânarea, încât nici nu mai avem ce spune?".

Cel ce săvârşeşte un astfel de păcat îşi pierde demnitatea pe care i-a dat-o Creatorul, trădându-şi şi necinstindu-şi propria natură ca şi pe cea a celuilalt gen. Adresându-se bărbaţilor, Sfântul Ioan spune: „Nu zic numai că prin acest păcat tu nu ai devenit femeie, dar încă ai pierdut şi dreptul de a fi bărbat, căci nici nu te-ai schimbat în natura femeii, şi nici nu ai păstrat natura bărbătească, ci amândurora te-ai făcut deopotrivă trădător, vrednic de a fi alungat şi bătut cu pietre şi de femei, ca şi de bărbaţi, fiindcă ai nedreptăţit şi necinstit amândouă genurile".

Dar în acelaşi timp, o astfel de persoană îşi pierde nu numai demnitatea de om, ci chiar cade şi sub poziţia pe care o ocupă animalele în lume. De aceea Sfântul Părinte se exprimă: „Şi ca să afli cât de mişelesc fapt este acesta, spune-mi te rog: dacă venind la tine un om ţi-ar spune în gura mare că eşti un câine, oare nu ai fugi de el ca de un om obraznic? Dar iată că tu, care faci parte dintre oameni, nu numai câine te-ai făcut pe tine însuţi, ci chiar mai prejos şi mai necinstit decât acest animal, căci câinele, cel puţin, este folositor omului, pe când cel ce desfrânează nu este folositor". Şi tot el, deplângând starea aceasta de decădere, spune: „Vai nouă, dacă ajungem să fim mai fără minte decât animalele necuvântătoare, şi mai neruşinaţi decât câinii, căci nicăieri printre ele nu vei găsi o astfel de împreunare, ci natura-şi cunoaşte hotarele sale! Voi însă care săvârşiţi acest păcat, aţi făcut neamul nostru omenesc mai necinstit decât necuvântătoarele, căci îl batjocoriţi prin asemenea fapte şi vă batjocoriţi şi pe voi înşivă".

Acest păcat este cu atât mai grav cu cât el este „o boală molipsitoare". Cu toate acestea nimeni nu poate fi obligat să contracteze această boală, după cum nimeni nu poate obliga pe un bărbat, oricât l-ar ameninţa şi i-ar porunci, ca schimbându-şi natura, să nască un copil. Deci, „cei ce turbează după astfel de păcate, singuri îşi făuresc relele cele mai grozave".

Pentru aceasta şi osânda unora ca aceştia va fi şi mai mare. „Chiar de nu ar fi gheena - spune Sfântul Ioan - şi nici nu ne-ar fi amenințat (Dumnezeu) cu osânda, totuşi acest fapt este mai groaznic decât orice osândă. Dacă ei simt plăcere din aceasta, după cum zici, ei bine, atunci îmi spui mai mult de îngreuierea pedepsei lor. [...] Pe unii ca aceştia eu îi consider mai răi decât omorâtorii de oameni, fiindcă e cu mult mai bine de a muri, decât a trăi defăimat astfel de lume. Omorâtorul de oameni a despărțit sufletul de trup, iar aceştia, împreună cu trupul au pierdut şi sufletul. Orice păcat mi-ai spune nu poate fi egal cu această îngrozitoare nelegiuire, şi dacă cei ce pătimesc de această boală ar simți grozăvia faptului pe care-l săvârşesc, desigur că ar prefera o mie de morți, mai bine decât de a face asemenea fapte."

Nu există pedeapsă atât de mare încât să poată acoperi grozăvia acestui păcat. Sfântul Ioan se întreabă: „Şi de câte gheene sunt oare vrednici aceştia?"

Nici un păcat nu a fost atât de aspru pedepsit ca acesta de către Dumnezeu, încă din viața de aici. Sfântul Ioan este de părere că pedeapsa Sodomei a fost icoana celei a iadului pentru cei care nu cred în realitatea pedepselor de dincolo. Pe baza acestei experiențe din istoria umanității el invită pe păcătoşi să tragă singuri concluzia în legătură cu gravitata păcatului: „Acum tu judecă singur cât de mare a fost păcatul lor, dacă Dumnezeu a fost silit să le arate gheena mai înainte de timp. Fiindcă mulți disprețuiau cuvintele şi atunci ca şi acum, de aceea Dumnezeu le-a arătat mai dinainte icoana gheenei, şi încă într-un mod unic în istoria omenirii. în adevăr, curios a fost norul acela care a plouat foc în loc de apă, dar şi păcatul pe care ei îl săvârşiseră, adică pederastia, era în afară de legile firii, era contra naturii; a ars pământul acela, fiindcă şi sufletele lor erau arse de acea poftă spurcată. De aceea şi ploaia aceea nu numai că n-a deschis pântecele pământului ca să-l facă de a da naştere roadelor, ci încă l-a făcut fără posibilitatea chiar de a primi semințele ce s-ar arunca în el. Astfel era şi împreunarea bărbaților din Sodoma, căci şi acea nelegiuire le făcuse trupurile lor mai netrebnice decât pământul cel ars al Sodomei."

Idem, Om. Rom , V, trad. cit., p. 47; PG LX, (Om. IV), 417.

Ibidem; PG LX, (*Om. IV*), 417.

Ibidem, V, trad. cit., p. 47; PG LX, {Om. IV), 417

Ibidem, V, trad. cit, p. 48; PG LX, (Om. IV), 418

Ibidem, V, trad. cit, p. 53; PG LX, (Om. IV), 420.

Ibidem, V, trad. cit, p. 48-49; PG LX, (Om. IV), 418.

Ibidem, V, trad. cit, p. 52; PG LX, (Om. IV), 420.

Ibidem, V, trad. cit., p. 49; PG LX, (Om. IV), 418

Ibidem, V, trad. cit., p. 50; PG LX, (Om. IV), 419

Ibidem, V, trad. cit., p. 51; PG LX, (Om. IV), 419.

Ibidem, V, trad. cit, p. 51; PG LX, (Om. IV), 419

Ibidem, V, trad. cit, p. 51; PG LX, (Om. IV), 419

Ibidem, V, trad. cit., p. 53; PG LX, (Om. IV), 420

Ibidem, V, trad. cit, p. 50; PG LX, (Om. IV), 419

Ibidem, V, trad. cit, p. 52; PG LX, (Om. IV), 419.

Ibidem, V, trad. cit., p. 50-51; PG LX, (Om. IV), 419

Ibidem, V, trad. cit., p. 52; PG LX, (Om. IV), 420

Ibidem, V, trad. cit., p. 52-53; PG LX, {Om. IV), 420

GRAVITATEA SODOMIEI SI A HOMOSEXUALITAȚII[4]

de Preot Prof. Ilie Moldovan

Gravitatea sodomiei ca păcat de moarte. Am amintit, tinere, nu de puține ori in convorbirile noastre, ca păcatul desfrânării, sub toate manifestările lui, e o abatere gravă de la planurile Creatorului. Un amestec nepermis şi revoltător. Cine comite acest păcat, calcă legile firii şi acest lucru nu poate rămâne nepedepsit. Căci legea aceasta a fost dată pentru binele firii, iar cine o calcă se pedepseşte pe sine însuşi. Sub această perspectivă se cuvine sa privim şi păcatul homosexualității, împotrivirea față de legile firii, de data aceasta fiind maximă. Mi-e chiar ruşine să-ți descriu nelegiuirea acestui păcat, bărbatul preferând bărbat, iar nu femeie. Actul homosexual trebuie văzut drept o parodiere blesfemiatoare a liturghiei, o slujbă neagră malefică ce înmulțeşte răul în lume. Prin orice alt păcat de desfrânare, diavolul lucrează prin om ca printr-un instrument al său. Prin homosexualitate, mai mult, acționează ca printr-o slugă credincioasă. Căci această nelegiuire neagă până şi realitatea bărbatului şi a femeii, contestând astfel ordinea firească a lumii şi, în acelaşi timp, ordinea ei spirituală. Mai presus de orice, acest păcat neagă adevărata iubire dintre bărbat şi femeie, fenomenul divin care purifică natura umană şi o ridică prin actul căsătoriei până la înălțimea unei taine sfinte. Cu alte cuvinte, tăgăduieşte iubirea divină trăită într-o iubire umană. Iată cum diavolul încearcă să fure divinitatea lumii acesteia. Homosexualul, omul desfrânat care şi-a trădat iubirea, este un individualist prin excelență, care nu urmăreşte decât satisfacerea unor plăceri impudice, ca şi a unui egoism exacerbat, păcatul împotriva firii devenind, pentru el, unicul sens al existenței sale. Se poate considera un om liber, cum adesea se pretinde? Liber de sub legile Creatorului, dar rob înlănțuit al unei patimi care îl tortureazǎ profund, îl nelinişteşte şi îl asupreşte. Dacă ar fi sincer, ar recunoaşte loial că atâta vreme cât îşi caută fericirea pe aceste căi cu totul nepermise, fără să vrea

[4] Extras din cartea "Adolescenta - preludiu la poemul iubirii curate", de Preot Prof. Ilie Moldovan Editura Renasterea, Cluj-Napoca 2001.

soarbe cu nebunie amărăciunile infernului. De aceea, nu poate călca atât de grav o lege a firii, fără să i se atragă atenția. (VII B 11).

Sodomizarea, urmare a desfrâului generalizat din vremea noastră. Vorbind despre homosexualitate, ne referim la un păcat care, potrivit Sfintei Scripturi, cere o anumită pedeapsă, o sancțiune încă din viața aceasta. Şi încă una groaznică. Să zicem că statul nu vine să pedepsească acest viciu, dar natura este mai severă aici ca orice alt judecător pământean. Din cauza desfrâului a nimicit potopul viața pe pământ şi din cauza homosexualității, în special, a nimicit focul de pucioasă pe locuitorii Sodomei şi Gomorei (de unde şi denumirea păcatului, „sodomie"); iar în zilele noastre o pedeapsă şi mai groaznică decât a apei şi a focului, este pierderea conştiinței păcatului în noua lume ce se profilează în viitor şi pierderea sănătății trupeşti prin îmbolnăvire cu virusul HIV. în ce priveşte prima pierdere, este de remarcat faptul că homosexualul de astăzi a alungat din conştientul forului său lăuntric ideea nefirescului vieții sale, în întunericul inconştientului, unde stăpânesc monştri. De aici şi năzuința lui de a impune şi altora stilul său de a fi, crearea unor structuri sociale proprii, constituite sub forma unor asociații ce organizează manifestări, congrese, asociații de tip satanist sau rock, cu scopul de a perpetua răul în societatea umană. Nedumerit poate de acest trist spectacol ce ți se deschide în fața ochilor, ai avea iarăşi dreptul să te întrebi, cum a devenit posibilă apariția acestui fenomen de masă în sânul civilizației contemporane? Nu în alt fel, decât drept urmare a desfrâului generalizat în zilele noastre, păcat nespovedit şi nepocăit. Unde sunt în vremea noastră canoanele Sfinților Părinți? Cât despre pedeapsa îmbolnăviri cu virusul HIV, ți-am vorbit, cred, suficient într-o convorbire a noastră anterioară..Nici una dintre pedepsele ce survin în urma săvârşirii păcatului, nu au evidența aceea pe care o are SIDA. De aceea, te-aş îndemna să reții aceste cuvinte, pe care chiar aş voi să ți le fixez cu litere de foc în cugetul tău: O răzbunare groaznică îl poate lovi pe acela care cu viața sa nelgiută pângăreşte frumusețea firii omeneşti! Sodomia poate să-ți ruineze conştiința, să-ți distrugă sănătatea şi să te ducă în mormânt încă din fragedă vârstă. Deci, atenție! (VIIB 15).

Mişcarea sodomistă provocatoare de revoltă împotriva tradiției familiale creştine. Nu aş vrea să omit a-ți spune nici aceea că în străinătate activitatea activiştilor homosexuali din Şcoală se conjugă cu a educatorilor sex, despre care ți-am vorbit mai mult. Pe lângă intenția acestor activişti de a iniția pe elevi în practicile sodomiste, în cazul să reuşesc, au planul de a-i porni la ură împotriva părinților, de ai face să vadă în ei nişte părinți bigoți, retrograzi, homofobi, precum şi nişte terorişti de dreapta, exploatând din plin criza în care se găsesc adolescenții la vârsta lor. Un elev câştigat de ei va contesta valorile şi chiar existența familiei sale. Rupându-se de propriul său cămin

părintesc, chiar numai ca un homosexual în devenire, el nu va mai avea nici identitate personală şi nici una etnică, nu va ține de o tradiție şi nu se va simți solidar cu nici o cultură. Activiştii despre care vorbim mai ştiu şi cât de aproape sunt practicile onaniste de cele sodomiste, prin care nu se urmăresc decât satisfacțiile plăcerilor senzuale. Un alt punct din acelaşi program priveşte crearea în sufletul elevului a unei revolte împotriva tradiției familiale şi a ordinii creştine a vieții, care condamnă, amândouă, starea păcătoasă în care ajunge să se complacă cel în cauză. în vederea realizării acestui deziderat, una şi aceeaşi mişcare sodomistă caută să înregimenteze pe adolescent într-un curent de opinie care susține că păcatul şi răul nu există ca atare şi că el nu rezidă decât în părerile oamenilor şi, prin urmare, oricând poate fi considerat o virtute sau chiar o stare de grație a lumii. Iată ce vrea să însemne pentru sodomism un adolescent: un om cu o gândire desfrânată, corupt şi pervers, bun consumator de plăceri, uşor de condus, instabil din punct de vedere emoțional şi intelectual, într-un cuvânt lipsit de idealul şi de moralitatea ce i-o conferă viața de familie. (VII B 6).

HOMOSEXUALITATEA - "PATIMA DE NECINSTE"[5]

de Pr. Prof. Dr. Sorin Cosma

Schimbarea structurilor economice, politice, sociale, culturale si nu in ultimul rand religioase in lume, se datoreaza unor cauze istorice bine determinate, dar la randul lor acestea reusesc sa schimbe mentalitatea si apoi comportamentul moral-spiritual al omului.

Spre exemplificare ne vom referi doar la un singur caz, si anume la homosexualitate. Daca secolele de-a randul, sub influenta crestina, homosexualitatea era considerata, dupa expresia Sfantului Apostol Pavel, *patima de necinste*, de ocara sau de rusine si sanctionata cu duritate de codul penal al tarilor civilizate, ca un delict antisocial, acum insa a devenit liberalizata aproape in intreaga lume. Si nu numai ca a intrat in literatura, in pictura, in muzica, in cinematografie, in arta fotografica si chiar in *politica*, facandu-i-se la toate nivelele multa publicitate… . Dar, mai mult, isi propune sa "cucereasca" chiar si Biserica. Propaganda homosexuala devine insa de-a dreptul scandaloasa, ca un atac violent la adresa crestinului, atunci cand autorul unui "Dictionar Gay", recent aparut, include in paginile sale, fara nici un scrupul si fara nici un temei pertinent, ca victime ale aceste scarboase patimi, tocmai pe *Fiul lui Dumnezeu* si pe doi dintre corifeii Bisericii, pe *Fericitul Augustin*, cea mai reprezentativa figura patristica a Bisericii Apusene, si pe *Toma d'Aquino*, parintele scolasticii .

Dincolo de aceasta, ramane insa real faptul ca se poate vorbi, tot mai deschis si tot mai des, despre crestini homosexuali, si chiar de preoti si pastori avand astfel de metehne morale. In acelasi timp i se cere Bisericii sa binecuvanteze casatoriile homosexuale, asa cum unele state europene le-au si legalizat. Se cere apoi chiar hirotonia homosexualilor, ceea ce, evident, nici nu se poate si

[5] Pr. Prof. Dr. Sorin Cosma, Altarul Banatului, anul XI (L), serie noua, nr. 10-12, octombrie-decembrie 2000, pag. 143-152.

nici nu se vrea…Remarcam totusi in acest context aparitia mai multor carti care pledeaza cu hotarare de pe pozitia crestina, in favoarea homosexualitatii. Si nu orice fel de nume semneaza astfel de carti. Unul dintre ei este Adrian Thatcher, directorul Centrului de Teologie si Educatie Crestina de pe langa Colegiul "Sfantul Marcu" si "Sfantul Ioan" din Plymouth, Marea Britanie. El a predat la aceste colegii un curs de doi ani despre: "Credinta, sexul si zamislirea", iar la cererea studentilor a sintetizat ideile in cartea: "Liberating sex" ("Descatusarea sexului") cu bibliografia la zi . Cartea are pretentia sa ofere "o perspectiva crestina asupra sexualitatii", adica o viziune crestina moderna uneia dintre celei mai controversate teme ale contemporaneitatii. Autorul propune in acest sens o "Teologie a sexualitatii".

Noua viziune *"crestina moderna"* pe care si-o propune A. Thatcher este determinata de starea de criza sociala, cu care este confruntat crestinismul in actualitate. Astfel, in unele tari, persoanele singure formeaza jumatate din populatia adulta. In S.U.A. 53% din femei sunt singure; 20% nu au fost casatorite niciodata; iar 33% sunt divortate sau vaduve. Un raport elaborat de Alianta Evanghelica din Marea Britanie arata ca 44% din barbatii sub 30 de ani, enoriasi ai Bisericii evanghelice, sunt singuri, iar singuratatea si ingrijorarea in privinta vietii sexuale sunt sentimente pe care le traiesc in mod obisnuit. Se pare ca numarul persoanelor singure in randul enoriasilor unei congregatii variaza intre o treime si jumatate .

Se constata apoi ca dupa adolescenta 37% din populatia barbateasca a avut contacte homosexuale, ca 13% au fost mai mult homosexuali decat heterosexuali cel putin trei ani, intre adolescenta si momentul cand au implinit varsta de 55 de ani, iar 4% au fost exclusivi homosexuali dupa incheierea adolescentei . Alte cifre arata ca cel putin 50% din barbatii adulti se considera predominant heterosexuali, cu experienta homosexuala accidentala; iar 37% sunt in esenta heterosexuali, cu experienta homosexuala importanta. Pe langa acestea, se constata ca "atractia intre persoane de acelasi sex exista, intr-o oarecare masura, la jumatate din intreaga populatie" .

Apoi, in *problema divorturilor*, se constata ca in Anglia una din trei casatorii contractate sfarsesc prin divort. In S.U.A., situatia este si mai alarmanta, cifra de divort fiind una la doi .

O alta criza morala este *desfraul*. Astfel, 70% din esantionul de femei chestionate, care erau casatorite de mai mult de 5 ani, aveau sau avusesera relatii sexuale in afara cadrului casatoriei, desi majoritatea mai credeau inca in monogamie. O analiza recenta a adulterului in Anglia arata ca un numar

egal de femei casatorite, ca si de barbati, au relatii extraconjugale si le prezinta ca fiind "aventuri de o noapte" .

Toti cei amintiti ca avand metehne morale sunt din nefericire crestini, chiar daca si numai prin faptul ca au fost botezati… Excomunicarea lor ar insemna renuntarea la eficienta mesajului evanghelic; iar o atitudine de indiferenta fata de ei, ar insemna un abandon al misiunii si responsabilitatii pastorale a Bisericii. Actiunea lor de reeducare va fi refuzata inainte de a fi pusa in aplicare, fiindca o vor considera un atentat la libertatea lor… Autorul arata ca singura solutie care ramane aplicabila consta in revizuirea conceptiilor traditionale despre sex si sexualitate, si propunerea unei viziuni crestine "moderne" a acestei probleme, prin crearea unei Teologii a sexualitatii. Iar pentru atingerea acestui obiectiv se porneste de la necesitatea liberalizarii sexualitatii ca placere si scop al omului in lume, binecuvantat si intretinut de Dumnezeu. Astfel, daca inainte Biserica proclama prin dascalii ei ca scopul casatoriei este nasterea de copii, se impune acum o reevaluare a teologiei, a moralei si a spiritualitatii crestine…

Dar marea greutate pe care inca de la inceput o intampina A. Thatcher in formularea unei "Teologii a sexualitatii" sunt cuvintele Sfantului Apostol Pavel prin care considera homosexualitatea ca o *patima de ocara*. "Debarasandu-se" de caracterul inspirat al cuvintelor apostolice, autorul nostru il considera pe Sfantul Pavel tributar mentalitatii iudaice, si adversar celei apartinand lumii pagane, careia i se adreseaza mesajul Evangheliei….

Inca de la inceput vom preciza ca acest punct de plecare nu poate rezolva "teologia sexualitatii" (homosexualitatii), oricat de mult se straduieste autorul ei sa-si "blindeze" speculatiile cu texte biblice sau cu alte adeziuni bibliografice. Se cuvine sa aratam ca sfantul Apostol Pavel nu transmite prin mesajul Evangheliei propovaduita la toate neamurile o anumita mentalitate iudaica, ci un mesaj divin, concretizat in porunca lui Dumnezeu: *sa nu fii desfranat*. Apoi Mantuitorul Insusi intareste in Evanghelia Sa duhul acestei porunci: "Ati auzit ca s-a zis celor de demult: sa nu desfranezi. Iar eu zic ca oricine cauta la femeie spre a o pofti, a si desfranat cu ea in inima sa" (Matei5, 27-28). Acesta este adevaratul mesaj al Evangheliei, care a schimbat mentalitatea si comportamentul lumii vechi prin increstinare.

Mai presus de orice, pentru iudeii monoteisti, cunoscatori ai voii si poruncii adevaratului Dumnezeu, desfraul era un pacat. E firesc apoi ca intr-un sat teocratic, acest pacat, considerat delict antisocial, sa fie aspru pedepsit. In acest context homosexualitatea era considerata ca o intinaciune in fata lui Dumnezeu, atragand blestemul Lui, asemenea impreunarii cu dobitoacele

(Leviticul 18, 22-23), fiind pedepsita cu moartea (Leviticul 20, 13-16). Atat de mare uraciune era acest pacat in fata lui Dumnezeu, incat locuitorii cetatilor Sodoma si Gomora au fost osanditi cu pieirea "slobozind peste ei Dumnezeu ploaie de puciosa si foc din cer" (Facerea 19, 24). De aici si numele pacatului de "sodomie", dupa numele cetatii distruse.

Cu totul altfel era privita homosexualitatea in lumea pagana inaintea venirii Mantuitorului in lume.

Homosexualitatea nu era socotita pacat, fiindca evlavia pagana avea un caracter normal si exclusiv cultic. Mai mult decat atat, erau cazuri cand desfraul era ridicat la rangul de cult, ierodulele (cele sfintite) depunand costul desfraului in vistieria templului… Nu se exercita nici un efect punitiv din partea statului, fiindca nu erau elaborate legi anume privind perversiunea sexuala. Istoricii ii citeaza chiar si pe unii imparati si conducatori de armate avand astfel de metehne. In astfel de situatii homosexualitatea in mentalitatea celor vechi era considerata un mod de exprimarea a naturii umane, asemenea heterosexualitatii. Se puneau in discutie modurile ei de exercitare, fiind condamnate doar abuzurile si violurile la adresa copiilor. Pe de alta parte, pederastia putea fi privita si altfel in antichitatea precrestina, si anume in intelesul legat de educatia copilului. In acest sens, nu va trebui sa ne mire faptul ca un cercetator specialist de larga recunoastere internationala, Henri-Ireneee Marrou pune semnul egalitatii intre "paideia" (educatie) si "paiderasteia" (iubirea fata de copii), indiferent daca cuprindea sau nu senzualitatea. Relatia dintre *erast* (educator) si *eromet* (cel de educat = copilul) se baza in fond pe iubirea prietenoasa, barbateasca (virila) dintre ei, asemenea iubirii dintre fratele mai mare si cel mai mic… De aceea, Marrou conchide ca paideia pederastica nu avea un caracter trivial si vulgar corespunzator dezmatului sexual, ci scopul ei final era cultivarea virtutii: :"Prea adesea Erosul grec este descris ca o simpla aspiratie a sufletului… de dorinta, spre ceea ce-i lipseste; din partea celui care iubeste, erosul participa totusi la *arete* (virtute) prin aceasta dorinta de innobilare, de daruire de sine, prin aceasta nuanta – pentru a spune totul – de paternitate spirituala". Acest sentiment, atat de minutios analizat de Platon ("Symposion", 206 b-e; 209 b-e) se clarifica, spune Marrou, in lumina unei analize freudiene: este evident institutul normal al generarii, dorinta pasionala de a se perpetua intr-o fiinta asemanatoare siesi, dorinta care, frustrata de inversiune, deviaza si se defuleaza pe acest plan pedagogic. Educatia transmisa de un erast apare ca un substituit, ca un derizoriu *Ersatz* al zamislirii: obiectul iubirii (pederastice) este acela de a procura si de a da nastere intru frumos (Platon, "Symposion", 206 e) .

Vom reveni insa la homosexualitate ca “patima de necinste”, spre a arata ca nici inteleptii antici ai Eladei si Romei nu o considerau astfel, cii ii aplicau timbrul naturii umane, pe care tindeau mereu sa o aduca la perfectiune, fara ca pederastia sa-i incomodeze cu ceva.

Este prea bine cunoscut faptul ca deviza vechilor intelepti este *de a-ti trai viata conform naturii*. Unii au venit cu precizarea ca *naturalia non sunt turpia (ceea ce este natural, nu este rusinos)*. Acestia erau cinicii (de la Kynos=caine, fiindca aveau ca emblema un caine). Intemeietorul scolii cinice a fost Antisthene (435-37 i. Hr.). Era discipolul lui Socrate. Dispretuind bogatiile si conventiile sociale, propovaduia necesitatea trairii conform naturii. Acesti filosofi duceau o viata austera, reducand nevoile la strictul necesar. Mai tarziu celebra lor deviza a fost compromisa, cinici fiind socotiti cei care manifesta dispret fata de orice norma morala, motivand lubricele lor pasiuni instinctive prin aceea ca nu este rusinos nimic din ceea ce apartine naturii…

In alta ordine de idei, sub aspect religios-moral ne putem explica fara prea mare greutate aparitia desfraului cazut in homosexualitate, daca vom reflecta putin asupra confuziei create in fiinta omului cazut in pacat.

Putem constata inca dintru inceput ca avand mintea intunecata de pacat, omul fascinat de fenomenul de insamantare si rodire, prin neintrerupta reintoarcere a naturii spre viata, a inceput sa o sacralizeze, inchinandu-i un cult cu ritualuri, servari, traditii, interpretari simbolice etc., pamantul devenind *“Gea mater”*, care primeste samanta lui Uranos si rodeste viata… Culesul recoltelor era un prilej de bucurie, care devenise o sarbatoare a belsugului la multe dintre religiile antice. Cand insa cultul sacru al fecunditatii s-a transformat intr-un cult erotic ce insoteste fecunditatea, a aparut tulburatoarea decadenta a religiei, cu serbari orgiace, cu dansuri lascive, cu mese imbuibate si betii destrabalate, ce se opreau de multe ori in “vomitorium”. S-a dezvoltat chiar o adevarata mitologie sexual-erotica… Apoi, de-a lungul vremii, viata particulara si publica a devenit arena declansarilor sexuale, pervertind constiintele, destramand familiile, facand victime morale si fizice, detronand capete incoronate si schimband chiar mersul istoriei… Dar vapaia desfraului nu a putut fi stinsa din sufletele oamenilor. S-au vazut oameni dibaci in lupta si plini de vitejie, care au invins si supus popoare, dar nu au putut invinge fiara din ei insisi... In acelasi timp, placerea instinctiva liberalizandu-se fara nici o opreliste, cazand de sub instanta ratiunii sanatoase si a constiintei curate, s-a degradat in animalitate morbida, ca o deviere de la scopul si menirea ei, dintre care homosexualitatea a devenit oarecum la ordinea zilei.

Venirea Mantuitorului in lume, ca izbavitor al firii cazute in pacat, aduce o noua invatatura asupra modului in care trebuie sa ne desavarsim natura si viata. El ne spune: “fiti desavarsiti precum si Tatal vostru care este in ceruri este desavarsit” (Matei 5, 48). Prin aceste cuvinte Mantuitorul ne indreapta privirile spre sfintenia lui Dumnezeu, la care se ajunge prin asemanarea cu El. Astfel spus, daca vreti sa va desavarsiti natura, straduiti-va sa dobanditi sfintenia Parintelui ceresc, impartasindu-va din natura Lui divina, fiindca sunteti fiii Lui.

Necunoscand pacatul, inteleptii vechi nu au inteles ce inseamna natura cazuta odata cu aparitia patimilor prin dereglarea instinctelor ce nu-si mai indeplinesc menirea. Ei nu intelegeau apoi nici necesitatea desavarsirii naturii prin participare la viata adevaratului Dumnezeu, pe care de altfel nici nu-l cunosteau. Aceasta instrainare de Dumnezeu, i-a mentinut in orbecairea cautarii desavarsirii unei naturi in fond bolnava, ce nu putea fi desavarsita inainte de a fi insanatosita…

Inteleptii nu au intuit totdeauna faptul ca asa cum in natura macrocosmosului pot exista abatei care, cazand de sub controlul legilor fizice, aduc dezordinea, tot astfel si in natura microscosmosului pot exista norme ale ordinii care, daca nu sunt respectate, natura insasi se va perverti in loc sa se desavarseasca…

Insanatosirea si desavarsirea naturii umane o va face Dumnezeu Insusi, creatorului ei, prin venirea Fiului Sau in lume. Prin jertfa Sa, stergand pacatul din firea omeneasca, Mantuitorului ii impartaseste viata divina, sau sfintenia lui Dumnezeu. Ne lasa insa pe noi ca in mod liber sa participam la natura Sa umana si indumnezeita pentru a ne impartasi de sfintenia Lui. Fiind act liber de participare si de devenire asemenea lui Dumnezeu, se impune si stradania noastra necontenita de a ne elibera de pacat si a creste mereu in virtute, ca o implinire a voii lui Dumnezeu, “care este sfintenia voastra; si sa va feriti de desfranare, sa stie fiecare din voi a-si stapani vasul sa in sfintenie si cinste, nu in patima poftei ca paganii, care nu cunosc pe Dumnezeu” (I Tesaloniceni 4, 3-5).

Noua invatatura crestina a sfinteniei vietii prin ferirea de desfranare a fost primita cu multa repeziciune de sufletele oamenilor dornici de mantuire, incat chipul lumii s-a schimbat. O contributie importanta la adancirea acestei schimbari a adus-o Sfantul Apostol Pavel. Propovaduind Evanghelia “la toata faptura”, el insista asupra faptului ca “chipul lumii trece”, iar “cei casatoriti sa fie ca cei necasatoriti”; si “cel ce se casatoreste face bine, iar cel ce nu se casatoreste face si mai bine” (I Corinteni 7, 29-35). Cat despre “desfrau si orice

necuratie sau lacomie nici sa se pomeneasca intre voi, asa cum se cuvine sfintilor… caci aceasta sa o stiti ca nici un desfranat sau necurat… nu are mostenire in imparatia lui Hristos si a lui Dumnezeu… ca fii ai luminii sa umblati – caci roada Duhului este in toata bunatatea si dreptatea si adevarul" (Efeseni 5, 3-9).

In felul acesta noua mentalitate a oamenilor deveniti prin Hristos fiii lui Dumnezeu, aduce in lume viata de sfintenie. Crestinii impartasindu-se de viata lui Hristos, devin imitatorii Lui, incat numarul celor ce preferau castitatea si fecioria crestea din ce in ce mai mult. Entuziasmul lor era atat de mare, incat interpretand gresit indemnul Mantuitorului de a se face "fameni pentru imparatia lui Dumnezeu" (Matei 19, 12), se castrau. Nu este vorba numai de cel mai mare interpret scripturistic al Rasaritului Crestin, Origen, ci si de multi alti necunoscuti. Faptul ca legislatia bisericeasca inca de timpuriu a pedepsit cu caterisirea pe preotii care se castrau, sau cu afurisirea timp de trei ani pe laici, socotindu-i ca invidiosi asupra propriei lor vieti, dovedeste pe deplin acest fapt (vezi Canoanele 21, 22, 23, 24 apostolice).

Desigur, entuziasmul pentru viata feciorelnica a fost intretinut si a crescut in mare parte si datorita apologiei pe care i-o faceau cuvantarile si scrierile parintilor care se bucurau de mare autoritate duhovniceasca printre crestini. Faptul ca in doua Sinoade locale (*Ancira*, 306, si *Elvira*, 309) s-a impus celibatul preotilor, aceasta va deveni o problema efervescenta, discutata apoi contradictoriu la primul Sinod ecumenic, dovedeste cat de mult pretuiau primii crestini castitatea. Lucrurile au primit si o turnura negativa in sensul ca s-a ajuns in situatia de a fi defaimata casatoria, incat Biserica s-a vazut din nou nevoita sa dea legi pentru combaterea acestor exagerari. Fiindca un eretic, pe nume Eustatiu, considera casatoria ca pe o nascocire diavoleasca, Biserica a stabilit la cel de-al treilea Sinod local de la Gangra ca "daca cineva ar defaima nunta si pe ceea ce se culca cu barbatul sau, credincioasa fiind si evlavioasa, sa fie anatema" (Canonul 1); "Daca cineva dintre cei ce traiesc in feciorie, pentru Domnul, si-si bate joc de cei casatoriti, sa fie anatema" (Canonul 10).

Pe de alta parte, firea omeneasca desi este innoita prin har, purtand ranile pacatului, primeste de multe ori in viata pamanteana replicile venite din firea cea veche aflata sub zodia concupiscentei. Astfel, daca unii crestini, ducand lupta cea buna a virtutii, aveau o viata de sfintenie asemenea ingerilor, altii in schimb, cadeau in cele mai de ocara patimi, precum sodomia si impreunarea cu dobitoacele… Simplul fapt ca Biserica s-a vazut nevoita sa sanctioneze cu severitate aceste pacate savarsite de fii sai, inseamna ca ele au existat in viata

lor (vezi Canonul 16 Ancira; 7, 62, 63 Vasile cel Mare; 29, 58 Grigorie de Nissa; 29 Nichifor Marturisitorul).

Odata cu formarea statelor crestine, legislatia acestora a mentinut secole de-a randul homosexualitatea ca un delict antisocial pedepsit cu asprime.

Chiar si morala proletara a secolului XX, desi antireligioasa si mai ales anticrestina, pentru a crea inregimentarea colectiva a oamenilor, a mentinut homosexualitatea sub incidenta codului penal.

Dar mentalitatea occcidentala a inceput sa se schimbe odata cu aparitia *Renasterii* si a *Umanismului*, cand a aparut interesul pentru cultura clasica uitata, si cand secularismul ce se va stabiliza tot mai mult, va pune in centrul preocuparilor omul, incepand sa se dezvolte cultura nationala, artele, stiinta, relatiile sociale etc. pe acest fundal va apare *Reforma* ca o eliberare a gandirii si comportamentului uman pe pan religios, apoi *Iluminismul* secolului XVIII si *Revolutia burgheza din Franta*, prin intemeierea primei formatiuni comuniste anticrestine, au dat grele lovituri Bisericii dominanta in Evul Mediu. In aceasta conjunctura a putut Fr. Nietzsche proclama moartea lui Dumnezeu si afirmarea moralei instinctiv biologizante neopagane, prin anularea notiunii de pacat si negarea valorilor crestine. Iar mai tarziu, psihiatrul Sigmund Freud prin psihanaliza va deschide hemoragia pornografiei ce nu mai poate fi stavilita. Pe fondul acestui ateism biologizant neopagan preocuparile sexuale intra in cultura, literatura, arta, stiinta, iar odata cu proclamarea drepturilor omului, acestea se liberalizeaza tot mai mult, ducand fiinta umana spre o animalitate dura, si la un libertinaj anarhic, incat legile cauta disperat sa stabileasca ordinea sociala, asemenea vizitiului care scapand franele din mana, scapa de sub control caii si caruta…

In aceste imprejurari istorice, culturale, sociale si politice ne putem explica aparitia homosexualitatii odata cu afirmarea tot mai accentuata a neopaganismului biologizant-instinctiv. Se deruleaza in fata ochilor nostri intreg cortegiul de imoralitate pe care il dezlantuie, pe “firma drepturilor omului”, homosexualitatea in lume, incat nu mai necesita nici un comentariu… Putem preciza, totusi, ca s-a cautat chiar o motivatie stiintifica a homosexualitatii pentru a-i sustine necesitatea. Astfel se apreciaza ca homosexualitatea ar avea trei tipuri principale de explicatie: psihanalitica, biologica si sociala.

1. Potrivit lui Sigismund Freud, *parintele psihanalizei*, homosexualitatea apare atunci cand un baiat nu reuseste sa “transfere atractie heterosexuala a libidoului sau de la mama lui la alta femeie naturala”, poate din cauza fortei

pe care o exercita acea atractie sau din cauza orientarii ei gresite, care ar putea fi cauzata de mediu… Exista apoi teoria fobiei, potrivit careia mama, in timpul "sindromului de sarcina" a simtit sentimentul de teama de a fi abandonata de sotul ei, sau incapacitatea sotului de a fi alaturi de ea in aceasta perioada si astfel mama transfera copilului traumatismul pe care-l sufera.

2. Potrivit *explicatiei biologice*, barbatii homosexuali au un exces de estrogen, homon propriu femeilor; iar femeile lesbiene, un exces de androgen, hormon barbatesc. Aceste explicatii biologice se refera la cantitatea relativa de testosteron existenta in perioadele vitale pentru dezvoltarea creierului fetusului si imprima copilului ce urmeaza sa se nasca o orientare masculina sau feminina, dar nu totdeauna in concordanta cu sexul genetic al fetusului. Se spune ca barbatii homosexuali au "comisura anterioara", fascicol de nervi care leaga lobul stang si lobul drept al creierului, mai mare decat barbatii heterosexuali. In schimb ei au "nucleul interstitial", un fascicol de nervi din hipotalamus, mai mic decat barbatii heterosexuali. Alte studii sugereaza o puternica influenta genetica. Astfel, 52 la suta din fratii gemeni identici sunt homosexuali; 22 la suta din fratii gemeni neidentici, si doar 11 la suta in cazul fratilor adoptivi.

3. Sub aspectul *explicatiei sociale* se arata ca homosexualitatea este o "functie a adaptarii determinata de *selectia naturala*". Altii spun ca e pur si simplu o "constructie sociala", adica o idee inventata la sfarsitul secolului al XVIII-lea si in secolul al XIX-lea, la inceput de comunitatea medicala, in asa fel incat medicii si categoriile profesionale sa-si poata asuma controlul asupra unui anumit segment al societatii, care mai inainte era controlat de Biserica si de tribunale.

Dupa cum vedem, trei teorii independente una de alta, cauta in mod diferit sa explice unul si acelasi fenomen. Fiecare din ele cauta sa patrunda in taina de nepatruns sufletului omenesc, pentru a face lumina ca intr-o pestera intunecata fara iesiri… Oricare din ele are pretentia ca poate fi acceptata, in aceeasi masura in care, la o analiza serioasa, poate fi si respinsa.

Mult mai plauzibila este invatatura crestina despre natura cazuta care poarta in sine ranile pacatului. Asa cum in natura din jurul nostru s-au produs dezordini care ii tulbura viata, tot astfel si in natura omului, atat biologica, cat si spirituala, si-au facut aparitia tot felul de contradictii care-i macina existenta. Referindu-se la neamurile care "au schimbat adevarul lui Dumnezeu in minciuna si au cinstit faptura si i-au slujit ei in locul Creatorului", Sfantul Apostol Pavel arata ca "pentru aceea i-a si lasat

Dumnezeu in patimi de ocara, caci si femeile lor si-au schimbat randuiala fireasca… la fel si barbatii, s-au aprins in pofta lor unul catre altul… Si precum ei n-au reusit sa aiba pe Dumnezeu in constiinta, asa i-a lasat Dumnezeu pe ei cu mintea neincercata ca sa faca cele ce nu se cade…” (Romani 1, 25-27). Parintii Bisericii au aratat de asemenea ca odata cu aparitia afectelor s-au dereglat si instinctele, incat, placerea, de pilda, in loc sa fie mijlocul prin care se exercita instinctul, se transforma in scop, si astfel functia spirituala a omului se intuneca si cade in animalitate, sau chiar mai prejos… Mintea, ca lumina a sufletului, se transforma sub dominatia instinctelor oarbe, in istrumentul de motivatie si iscodire a noilor si variatelor forme de dezvoltare a patimilor inrobitoare. Este ceea ce Sfantul Apostol Pavel numea “mintea carnii” (Coloseni 2, 18).

Pentru a arata ca *homosexualitatea* este *patima*, asa cum o numeste Apostolul, vom indica prin similitudine, ca *patimile* reprezinta o *patologie organica si sufleteasca a principalelor instincte omenesti: de aparare-atac, alimentar (de nutritie), de reproducere si social.* Asa, in instinctul de aparare-atac apare ce este cunoscut sub numele de “Killer instinct”, ca forma violenta de manifestare a unei dorinte pe care noi o numim bizara, fiindca creeaza un permanent pericol social. Aceasta transforma societatea omeneasca in jungla, facand ca omul sa se manifeste asemenea unui animal fioros, ce nu cunoaste regulile comportamentului fata de altii. Exista, apoi, in viata spirituala a omului predispozitia cleptomaniei. Aceasta devine pasiune, dominanta a vietii, necesitate de comportament ce se timbreaza cu stigmatul lui “moral insanity”, adica imbecilitatea constiintei morale care face confuzia intre bine si rau, neputand astfel sa-si indeplineasca menirea. Exista, apoi, in cadrul instinctului alimentar forme degradante, precum bulimia si eclimia, ca forme devorante ale lacomiei dupa mancare, sau anorexia, ca lipsa a poftei de mancare, ca un simptom maladiv al fiziologiei umane. La fel exista si o insatietate dupa bunurile materiale, incat omul isi pierde echilibrul necesarului, si degenereaza fie in destrabalari, fie in zgarcenii, devenind chiar ridicol in comportament, asemenea lui Harpagon sau lui Hagi Tudose, din cunoscutele piese cosmice. In ce priveste instinctul de reproducere, discutiile primesc un caracter de profuzime. Daca celelalte forme instinctive intretin si protejeaza viata, instinctul de reproducere are viata in sine si o transmite mai departe. De aceea, impulsul care il sustine nu este simpla placere, ci si iubirea *(eros)*, indicand o angajare integrala a sufletului omenesc, ca libertate, constiinta si afectiune. Iar cand acest instinct care transmite odata cu viata si informatia genetica a speciei si persoanei umane este exercitat fara randuiala care conduce la atingerea scopului sau si a menirii omului de a trai in urmasi, putem spune ca pe buna dreptate remarca Nicolae Paulescu ca *patima reprezinta o dereglare a instictelor omenesti:* “Patima nu e altceva decat cautarea

exclusiva a placerii ce rezulta din satisfacerea unei trebuinte instinctive deviate (adica, al carui scop natural este ignorat, neinteles sau chiar – nu de putine ori – dinadins relativizat)” .

La capatul acestui periplu putem spune ca suntem de acord cu Sfantul Apostol Pavel, considerand homosexualitatea o *patima*, fiindca reprezinta o deviere a instinctului de reproducere de la scopul sau.

Sa vedem daca este *patima de necinste*.

Raspunsul afirmativ este motivat de faptul ca reprezinta o aberatie de la ordinea fireasca, coborandu-l pe om sub conditia animalica…

Este patima de necinste si prin modul violent, grotesc si scarbos in care este practicata de cele mai multe ori, producand dezordini sociale si trezind o adevarata repulsie din partea celor ce nu o accepta.

In sfarsit, homosexualitatea reprezinta un esec moral si existential, prin pierderea omenirii omului de a se implini pe sine insusi prin urmasi. In actul creatiei Dumnezeu a dat viata barbatului si femeii, imprimandu-le menirea de a fi “un singur truo”, in scopul perpetuarii neamului omesc. In fata acestei realitati evidente, homosexualitatea reprezinta un abuz salbatic, o aberatie lipsita de finalitate; un esec al instinctului de conservare a speciei umane.

Cu toate acestea, Biserica nu-i poate abandona, nici parasi pe acesti oameni, dintre care majoritatea sunt, cel putin prin botez, daca nu din convingere, fiii ei. Deviza crestina este: “uraste pacatul, dar iubeste pe pacatos!”. Hristos a venit sa caute pe fiul risipitor si oaia cea pierduta, precum si sa vindece pe cel bolnav, fiinca cei bolnavi au nevoie de doctor…. Este adevarat ca la inceput Biserica acorda sanctiuni grele pentru astfel de pacate. Va trebui acum *mai mult sa-i intelegem pe oameni, decat sa-i judecam cu asprime pentru faptele lor*. Cu tot pacatul care ii stapaneste, se cuvine ca Biserica sa si-i apropie pentru a le oferi harul tamaduitor. Se cuvine mai mult ca oricand sa aplicam cu incredere *pedagogia divina a recuperarii celor pacatosi, indepartati de Biserica*, cazuti prada placerilor si patimilor care ii stapanesc… Caci, pe drept cuvant, sublinia marele om de stiinta crestin, Nicolae Paulescu, ca “din admirabila desfasurare a actelor instinctive omul este inclinat sa remarce si sa retina senzatiile placute care insotesc indeplinirea actelor respective. Si in loc de a se inalta pana la scopul instinctului, el nu mai urmareste decat placerea devenita unica tinta a activitatii sale” . Dar abordarea cu optimism a apropierii si indepartarii omului pacatos este motivata de faptul ca, spre deosebire de animale, *“omul are facultatea de a transforma instinctele in acte voluntare; cu alte*

cuvinte, singur omul are posibilitatea de a cunoaste scopul trebuintelor instinctive si a delibera asupra mijloacelor si momentelor oportune satisfacerii lor" .

In acelasi timp aprinderea necontrolata a patimii poate fi temperata, stapanita si indepartata prin puterea constiintei care are un rol esential de infranare, umanizand pornirile inconstiente. Un om de stiinta arata ca "a te putea stapani este o dovada de maturitate a sistemului nervos, un exemplu de model cum activitatea perfectionata a scoartei cerebrale poate domina functiile elementare ale centrilor inferiori. Functia de infranare sau de inhibitie a reflexelor simple… va atinge un grad inalt, ea transformandu-se intr-o adevarata trasatura de caracter, intr-o capacitate de stapanire care consta in a-si putea infrana unele reflexe, de a le domina cu ratiunea" .

La acestea adaugam ca mijloace esentiale de educare a firii cazute si tiranizate de aprinderea necontrolata a placerii, puterea de convertire a rugaciunii, a cuvantului lui Dumnezeu si a harului Sfintelor Taine. Parintii Bisericii arata ca acestea poarta in sine *conversio amoris*, adica transformarea iubirii egocentrice, salbatica si animalica, in *iubire neprihanita fata de Dumnezeu*. Revarsandu-se in suflet iubirea lui Dumnezeu, instinctul este pus sub instanta constiintei, incat nesabuita pofta se poate preface intr-un dor spiritual dupa cele dumnezeiesti, iar placerea oarba poate fi luminata de bucuria curata a conlucrarii de bunavoie a mintii cu darurile lui Dumnezeu.

Conchidem ca homosexualitatea este intr-adevar o patima de necinste, dar cei ce o practica pot fi recuperati ca fii ai Bisericii, pentru imparatia lui Dumnezeu.

DESPRE HOMOSEXUALITATE[6]

de Pr. Constantin Balauca

Sfanta Scriptura ne relateaza ca, in vremea lui Lot, Dumnezeu a ars cu foc si pucioasa doua cetati: Sodoma si Gomora. Le-a sters definitiv de pe fata pamantului, aceasta petrecandu-se doar o singura data in istoria mantuirii. Nici o alta cetate nu a mai fost pedepsita in acelasi mod. Disparitia lor a fost strict legata de prezenta in acele cetati a unui greu pacat, acela al homosexualitatii, pacat care caracteriza pe toti locuitorii celor doua cetati, "de la tanar pana la batran" (Fac. 19, 4)).

Homosexualitate - perversiune sexuala care consta in atractia sexuala fata de indivizi de acelasi sex; pederastie, inversiune sexuala, invertire sexuala (def. din DEX 1998).

Crestinii nu sunt chemati sa judece oamenii, ci sa se judece pe ei insisi si sa (se) ajute pe ceilalti ca sa scape de acele stari de pacatosenie care imbolnavesc si slabesc pacea si buna randuiala a fiecarui om, in parte, si a lumii intregi, in totalitate. Aceasta atitudine este determinata de faptul ca orice crestin este constient ca pacatul este o destabilizare a relatiei cu Dumnezeu, o alterare a ordinii divino-umane in Biserica lui Hristos, in lume. Din acest motiv "dusmania" noastra este indreptata impotriva pacatului (dornica de descoperirea izvorului raului si de anihilare a activitatii acestuia in si prin oameni), si nicidecum impotriva omului care greseste sau pacatuieste. Noi, crestinii, stim ca Tatal "toata judecata a dat-o Fiului" (Ioan 5, 22) si de aceea, inainte de a ne erija in vajnici judecatori ai oamenilor (uneori, datorita excesului de zel, uzurpam judecata si dreptatea Sfintei Treimi) ne straduim sa identificam si sa ajutam la extirparea raului care capata chip si concretete in lume, prin oameni. In felul acesta recuperam pentru noi sensul intruparii Mantuitorului nostru Iisus Hristos care a venit sa vindece, sa lumineze, sa indrepte, sa mantuiasca. Bucuria noastra, ca si "fii ai lui Dumnezeu" (Ioan 1, 12; I Ioan, 3, 1) si "prieteni ai Sai" (cf. Ioan 15, 14) se implineste atunci cand

[6] Extras din "Vestitorul Ortodoxiei" nr. 320 - 321

oamenii isi recastiga libertatea, demnitatea si fericirea de a trai dupa darul lui Dumnezeu. Crestinul adevarat nu se bucura nici macar de suferinta aceluia pe care il socoteste chiar cel mai mare dusman al sau. Crestinul autentic nu se lasa patruns de sensul si masura unei dreptati pur umane, fie aceasta logica, coerenta si imediata: logica Crucii, chiar daca este nebunie in fata lumii (cf. I Cor. 1, 18), este singura cale pe care omul lui Dumnezeu doreste sa o parcurga, pentru ca stie ca aceasta presupune, eventual, suferinta lui spre purificarea necesara vederii si dobandirii Invierii de dupa Rastignire. Hristos a iertat inclusiv pe cei care L-au batjocorit sau L-au rastignit. Credem in Adevarul Sau descoperit noua si voim sa mergem liberi si constienti pe aceasta Cale, atenti la ceea ce se petrece cu noi, cu sufletele nostre si mai apoi privitori si la pacatele altora care pot sa ne strice randuiala vietii. Este de la sine inteles ca nu putem sa ne aplecam spre a cauta pietre de lapidat pana ce nu am depietrificat sufletele noastre, pana ce nu am dat putinta Duhului Sfant sa largeasca inimile noastre, incat sa incapa in atentia dragostei noastre atat Dumnezeu, cat si lumea intreaga.

Noi nu vrem sa-i judecam definitiv pe homosexuali. Dumnezeu va face cand va voi El toate cele de trebuinta lumii Sale. Vrem ca noi, prin aprofundarea resorturilor acestui rau, sa ne pazim de cadere si sa-i ajutam pe homosexuali, atat cat este cu putinta, sa inteleaga ca drumul pe care au apucat este unul care sfarseste in foc: nu neaparat in cel material cat, cu siguranta, in cel spiritual, duhovnicesc, vesnic.

Homosexualitatea nu este o degenerare genetica, asa cum incearca unii sa acrediteze aceasta teza, incercand sa justifice pacatul prin mecanicitatea genetica si sa deculpabilizeze pe cei atrasi de dosnicii sexuale. Homosexualitatea se dobandeste, in general, in mod voluntar (fie aceasta vointa rezultatul unei decizii interioare sau al influentei factorilor externi care duc la acceptare). "Cauzalitatea" trebuie cautata in conditiile de crestere si educare a celor care devin, treptat, homosexuali, si in consimtamantul ulterior, exprimat dupa ce fiecare isi da seama de ceea ce se petrece cu el. Nivelul cultural, moralitatea familiei si a locului vietuirii, prezenta sau nu a unei educatii atente si active in familie, in biserica, in scoala si in societate, prezenta sau nu a dragostei si responsabilitatii parintilor in cresterea copiilor, activitatile ludice, calitatea imaginilor si a textelor mass-mediatice, violentele sexuale sau experientele sexuale din copilarie, active sau pasive, etc., sunt realitati care determina cresterea si maturizarea sexuala a fiecarui individ in parte.

Aproape toti homosexualii experimenteaza momentul mustrarii de constiinta: unii dintre acestia cel putin o data in viata lor, altii chiar in permanenta, isi dau seama de mizeria acestui tip de sexualitate (masculina sau feminina), inteleg anormalitatea alegerii facute, pricep ca manifestarea lor

este una impotriva naturii, ca actioneaza impotriva legilor si sensului insusi din creatie. Isi dau seama ca "stilul" lor de viata, daca prin extensiune ar deveni "stilul majoritar" in lume, ar duce in mod inerent la disparitia acestei lumi prin autoagresiune asupra vietii. Faptul ca multi dintre ei incearca sa obtina in diferite tari ale lumii legi pe seama carora sa se poata casatori si/sau sa poata adopta copii in mod legal, denota ca sunt constienti de pierderea vinovata a doua valori fundamentale: familia si procreatia. Multora dintre ei, acolo unde constiinta sociala si legea le-o permite, nu le place doar sa "convietuiasca". Vor sa fie considerati o "familie" cu toate efectele acesteia, pentru ca legea nescrisa din inima (darul fiintial al lui Dumnezeu) ii cheama la ordinea divina indreptata spre fericirea omului (chiar daca ei incearca sa justifice aceasta prin aceea ca fiind casatoriti legal nu se mai simt psihologic "marginalizati"). De asemenea, traind impreuna, constata ei insisi ca viata si dragostea, cand se intalnesc, vor sa se exprime, dand viata unei alte fapturi care sa perpetueze aceste valori vesnice. Evident, ei nu pot naste, nu pot darui lumii viata, ci moarte si, in consecinta, recurg la cererea insistenta a unei legiferari care sa inlesneasca infierea sau, mai nou, cum se petrece deja in unele tari, nasterea in vitro cu inchirierea pantecelui unei femei (contra cost sau nu) sau clonarea unui copil. Inchipuiti-va ce experienta ar putea avea acesti copii in "familia" unde ar descoperi ca mama si tata sunt doua cuvinte lipsite de sens, ca "mama" este un barbat (si, prin urmare, nu poate fi mama) iar "tatal" este unul care nu vrea sa fie in mod natural tata, pentru ca nu crede in valorile care ii pot aduce apelativul si fericirea de un autentic tata. Bietii copii...

Lucrurile sunt incomparabil mai grave cand atrasi de pacatul sodomiei sunt unii dintre crestini. Pentru acestia nu ar exista decat doua posibilitati: reconvertirea la Crezul crestin si la reafirmarea modului de viata natural, divino-uman, inscris in firea omului, sau lepadarea in mod public de Dumnezeu si de Biserica si, in consecinta autoexcluderea din sanul comunitatii crestine. Aut, aut: tertium non datur. Crestinul care a cazut in pacatul homosexualitatii stie ca Dumnezeu il asteapta sa se intoarca, ii intinde permanent o Mana in care sta mai putin batul si mai mult harul, binecuvantarea, spre restaurare intru Hristos. El stie ca aceasta experienta intunecata trebuie sa-i fie moment de rascruce, de criza, de autojudecare inainte de Infricosata Judecata a lui Hristos. El poate sa-si dea seama ca dosniciile sexuale, care nu tin cont de sensul chipului lui Dumnezeu, il apropie si il face sa se asemene cu chipul Printului lumii care zace in cel rau (cf. I Ioan 5, 19).

Crestinul care a poposit prin odaile cetatilor pierzaniei este chemat sa-si dea seama de mutismul acelei lumi homosexuale, de lipsa de dialog cu viata, cu adevarata dragoste, cu persoana umana. Acest crestin poate sa inteleaga ca

experienta homosexuala nu are nimic de a face cu dragostea ci doar cu implinirea plina de lasitate si de egoism a pornirilor sexuale: actul sexual intre doi de acelasi sex nu are nimic din daruirea dragostei creative si nu poate duce la nasterea de prunci care sa "tulbure" si sa "complice" in mod fericit viata lor. Poate acest crestin sa vada ca viata sexuala fara de copii umple lumea de non-sens. Rostul lumii se vede in surasul si in lumina ochilor copiilor care au simtit inainte de a pricepe ca parintii lor i-au nascut cu adevarat din impartasirea reciproca a dragostei responsabile.

Pentru crestinul cazut, o viata homosexuala, traita doar pentru placeri materiale si trupesti, este o viata care vine in contradictie totala cu viata crestina. Homosexualitatea este o invitatie deviata de a trai doar clipa, fara nici un fel de responsabilitati fata de terti: este o autoizolare intr-un univers stramt si gol care vrea sa exporte si altora limitarea si non-sensul sau. Este o viata lipsita de perspectiva, pentru ca priveste doar spre ea insasi, excluzand vesnicia autenticei iubiri. In aceasta ordine de idei, crestinul intelege ca homosexualitatea este o manifestare tragica a raului, a diavolului, care incearca cu disperare, sa il conduca pe om spre moarte, atat duhovniceste, cat si trupeste, pentru a ucide darurile lui Dumnezeu: viata si dragostea. Irosirea vietii aici si pierderea vietii vesnice nu dau nici un rost existentei. Asasinarea dragostei pentru afirmarea placerii impotriva naturii coboara omul mult sub stadiul de animalitate. Numai asa se poate intelege de ce Dumnezeu a intervenit atat de brutal asupra celor doua cetati biblice.

Actul sexual are taina, frumusetea si bucuria iubirii impartasite care, pentru crestin, capata incununare atunci cand este realizat intre sotul si sotia uniti in dragostea fara de sfarsit pe care Dumnezeu o daruieste acelora care doresc sa traiasca impreuna, in unitate si comuniune, pentru a se indumnezei. Contrafacerile si devierile actului sexual sunt straine de bogatia si pacea implinirii vietii sexuale in familia crestina, unde randuiala asumata nu are gustul amaraciunii constrangerii, ci exprima mireasma libertatii traite dupa darul lui Dumnezeu de care ne vorbeste cu atata intelepciune Sfantul Apostol Pavel. Libertatea crestina in viata sexuala a familiei innobileaza pe soti, umplandu-i de bucurie si fericire, atmosfera in care copiii se nasc si traiesc.

Crestinul intelege ca actul sexual experimentat si impartasit in sanul familiei, intre cei doi soti binecuvantati de Dumnezeu, nu epuizeaza continutul vietii crestine, nu este capatul drumului care duce spre Dumnezeu. Viata sexuala este un aspect al minunii care se exprima prin viata insasi. Exista alte nenumarate valori si bucurii care converg spre definirea unei vieti fericite. Nu putem izola un aspect al vietii si sa-i dam "aura" de plinatate, de totalitate. In aceasta ordine de idei, exacerbarea aspectului in detrimentul intregului duce intotdeauna la idolatrizarea creatului in locul

Creatorului, iar aceste exagerari slabesc viata, randuielile ei si sfarsesc, nu de putine ori, in dramatice stari conflictuale interne si externe care avertizeaza ca tragedia este pe aproape.

Crestinul simte si pricepe ca nu poate intretine prietenii cu cei care si-au facut di homosexualitate crezul vietii lor. Sf. Ap. Pavel ne avertizeaza in acest sens: "Nu va lasati inselati. Prieteniile rele strica deprinderile bune. Treziti-va cum se cuvine si nu pacatuiti." (I Cor. 15, 33-34). Din acest motiv crestinul se simte obligat sa ia o atitudine clara si transanta fata de homosexualitate si de promotorii acesteia. Crestinul ii respecta pe acestia, dar evita orice raport, de orice natura, cu oamenii care au ales drumul spre Sodoma. Este superfluu de mentionat ca un crestin nu poate accepta "maestri" homosexuali. Daca la nivel de raport cetatean - institutie publica crestinul nu poate refuza dialogul de lucru cu un eventual functionar homosexual, se intelege ca nu poate accepta acelasi lucru in scoala unde invata copiii sai sau in institutiile unde copiii lui sunt obiectul vreunui fel de activitate educativa. Cu atat mai mult, nu poate accepta nici macar dialogul cu cei care se declara crestini, dar fac parte din tagma homosexualilor, fie acestia laici sau, si mai grav, clerici (indiferent de gradul clerical avut in Biserica). Daca ar fi vorba despre clerici se stie ca acestia trebuie caterisiti imediat, fara putinta de apel (vezi can. 25 Apostolic). Acestia nu mai pot fi calauze spre Dumnezeu. Indreptarea clericului aflat in acest pacat este un lucru de dorit si imbucurator dar el nu mai poate sluji altarului niciodata chiar daca, indreptandu-se, ar ajunge de ar invia si morti (Sf. Vasile cel Mare).

Biserica, prin Sf. Parinti, a dat cateva canoane privitoare la acest inspamantator pacat. Ele nu sunt atat de multe pe cat ne-am fi asteptat sa fie. Probabil ca rusinea abordarii unei asemenea grozavii a determinat pe Sfintii Parinti sa nu insiste mai mult decat era strict necesar in disciplinarea canonica a acestei mizerii.

Can. 7 al Sf. Vasile cel Mare: "stricatorii de parte barbateasca si stricatorii de animale si ucigasii (...), sunt vrednici de aceeasi pedeapsa". "Pedeapsa" prevazuta pentru pederasti este, ca si in cazul adulterului, de 15 ani de indepartare de la Sf. Impartasanie (cf. Can. 58 al Sf. Vasile). Este evident ca, in zilele noastre, "pedeapsa" aceasta trebuie sa fie coroborata cu o intensa activitate de iluminare si recuperare a penitentului, tinand cont de faptul ca oamenii au pierdut practica si intelesul desei impartasiri.

Can. 62 al Sf. Vasile cel Mare: Celui ce a aratat imoralitate in cele barbatesti, i se va hotara timpul de penitenta ca celui ce nelegiuieste intru adulter".

Can. 4 al Sf. Grigorie de Nyssa: "(...) din cauza aceasta indoit s-a hotarat timpul pedepsirii pentru cei ce s-au spurcat (...) prin turbarea asupra partii barbatesti; (...) se va vindeca cu aceeasi pedeapsa ca si pacatul greu al

desfranarii; numai ca se va dubla timpul". Am citat doar locul care ne intereseaza deoarece textul canonului este foarte lung. Sfantul Grigorie, pentru pacatul desfranarii, dupa calculele sale, prevede o pedeapsa de 9 ani, iar prentru sodomie prevede dublarea acestora, adica o pedeapsa de 18 ani. Este mult mai sever decat Sfantul Vasile, desi in cuprinsul aceluiasi canon vorbeste despre scurtarea timpului ascultarii in favoarea celor ce au zel mai mare spre indreptare.

Exista doua canoane, 20 Ancira si 87 Trullan (VI Ecumenic) care prevad o pedeapsa mai redusa pentru pacatul adulterului. Cum pacatul homosexualitatii este echivalat cu cel al adulterului, se intelege ca si acesta se pedepseste cu 7 ani de neimpartasire.

Sfantul Ioan Postitorul merge mai departe si in canonul 20 reduce si mai mult epitimia daca penitentul "in fiecare zi, dupa ceasul al 9-lea (ora 15 p.m.) se va multumi cu mancaruri uscate si va face cate doua sute cincizeci de metanii pe zi. Iar de va neglija sa faca acestea, va astepta sfarsitul timpului hotarat de Parinti".

Diferitele moduri de tratare a acestui pacat ne dau posibilitatea adecvarii tratamentului canonic in functie de starea specifica a fiecarui penitent in parte. Prezenta pocaintei si intensitatea acesteia conditioneaza aplicarea unui canon sau al altuia. Oricum, lunga instrainare de Sf. Impartasanie in urma pacatului homosexualitatii indica gravitatea acestuia si decizia Bisericii de a nu tolera pacate care in lumea antica, precum astazi, erau la moda.

Ca si concluzie: fiecare este liber sa-si traiasca viata cum crede de cuviinta, cu conditia ca aceasta sa nu dauneze vietii celuilalt. Crestinul insa, nu poate accepta pacatul homosexualitatii ca fiind normalitate sau "alternativa sexuala". Daca pe necrestinii sodomiti nu este chemat sa-i judece, in schimb, fata de confratii "crestini" adepti ai homosexualitatii trebuie sa aiba o atitudine transanta, fara umbra de echivoc. Toleranta si ingaduinta in special fata de confratii crestini este partasie la pacate straine, stare care ne-ar indeparta de ascultarea lui Lot si ne-ar apropia de neascultarea femeii sale care, intorcandu-se cu parere de rau spre cetatea nelegiuirii, s-a transformat in stalp de sare (Fac. 19, 15 si 26).

TEOLOGIE SI BIOETICA - HOMOSEXUALITATEA[7]

de Dr. George Stan, medic si teolog

După ce Dumnezeu a făcut cerul şi pământul, după ce a populat apele cu vietăți, iar pământul l-a umplut cu verdeață, cu pomi roditori şi tot felul de animale sălbatice şi domestice (Facere 1, 1-25), deci după ce a creat toate condițiile necesare „existenței şi dezvoltării integrale a omului pe pământ", a zis: „Să facem om după chipul şi asemănarea noastră, ca să stăpânească peştii mării, păsările cerului, animalele domestice, toate vietățile ce se târăsc pe pământ şi tot pământul" (Facere 1, 26). Şi mai departe ni se spune: „şi a făcut Dumnezeu pe om după chipul Său; după chipul lui Dumnezeu l-a făcut; „a făcut bărbat şi femeie" (Facere 1, 27), pentru că „a zis Domnul Dumnezeu: „Nu este bine ca omul să fie singur; să-i facem ajutor potrivit pentru el" (Facere 2,18).

Aşadar, Dumnezeu a făcut-o pe Eva nu numai ca să îi fie de ajutor lui Adam, ci şi pentru ca acesta să nu fie singur, deoarece singurătatea înseamnă suferință.

Nici Dumnezeu nu este o singură persoană, pentru că în acest caz nu ar fi iubire.

Pentru că se completează reciproc, Adam şi Eva sunt omul deplin. „Omul este o unitate completă, deci chip al lui Dumnezeu, pentru că unitatea sa de om se realizează în dualitatea personală neuniformă, ci complementară, de bărbat şi femeie". „Şi a făcut Dumnezeu pe om... bărbat şi femeie i-a făcut pe ei" (Facere 1, 27). „Vorbind de doi, Dumnezeu vorbeşte de unul singur", notează Sfântul Ioan Gură de Aur.

Cele două aspecte (masculin şi feminin) ale omului, „sunt în aşa măsură inseparabile în iubirea lui Dumnezeu, că o ființă umană luată izolat şi

[7] Extras din cartea "Teologie si bioetica", Ed. Biserica Ortodoxa, Alexandria 2001

considerată în sine nu e deplin om. Nu e, aşa zicând, decât o jumătate de om, într-o existenţă izolată de complementarul său. Nu e decât o jumătate neuniformă cu cealaltă jumătate.

Deosebirea complementară trupească redă şi condiţionează o diferenţă complementară sufletească. Aceasta nu face pe fiecare mai puţin om. Dar umanitatea este trăită de fiecare în alt mod şi într-o completare reciprocă. Fiecare este la fel de om, dar integritatea umană şi-o trăiesc numai împreună, în completarea reciprocă.

Cu alte cuvinte, această unitate umană diferenţiată şi complementară este o unitate conjugală. Fiinţa umană este o fiinţă conjugală. Perechea umană din rai era o pereche conjugală. Aceasta era căsătoria paradisiacă, avându-şi baza în natura umană duală."

Aşadar, cea dintâi familie a fost instituită în rai, „având ca preot şi martor pe însuşi Dumnezeu" , care, după ce a făcut pe Adam şi Eva „i-a binecuvântat zicând: creşteţi şi vă înmulţiţi şi umpleţi pământul" (Facere 1, 28).

După învăţătura Bisericii noastre, „familia este un aşezământ dumnezeiesc şi temelia vieţii de obşte. Ea se întemeiază prin căsătorie, adică prin legătura dintre bărbat şi femeie, binecuvântată de Dumnezeu în faţa Sfântului Altar. Această legătură răsare din imboldul firesc sădit de Dumnezeu în om: „de aceea va lăsa omul pe tatăl şi pe mama sa şi se va alipi de femeia sa şi vor fi amândoi un trup" (Efeseni 5, 31).

Omul este creat pentru viaţa în societate (de obşte), şi cea dintâi formă a vieţii de obşte este familia.

În această familie, instituită şi binecuvântată de Dumnezeu, se nasc copiii - viitorii membri ai societăţii şi ai Bisericii - şi tot aici primesc ei primele îndrumări de viaţă şi primele învăţături despre credinţa noastră, care se transmite astfel din generaţie în generaţie; în familie învaţă copiii să-şi facă semnul crucii, să-şi plece genunchii în faţa sfintelor icoane şi să se roage lui Dumnezeu - acasă şi în Biserică; în familie se deprind cu postul, aici învaţă că trebuie să se spovedească şi să se împărtăşească şi tot aici învaţă ce este fapta bună şi ce este păcatul.

„Din cele mai vechi timpuri, poporul român a moştenit şi a cultivat un respect deosebit faţă de familie, numită şi «Biserica de acasă», având convingerea că este instituită şi binecuvântată de Dumnezeu. Acest respect faţă de familie s-a concretizat în grija faţă de o viaţă curată şi echilibrată în orice împrejurări, ajutorarea reciprocă a soţilor şi a semenilor, naşterea de

prunci. Toate aceste valori au rămas peste veacuri trăsătura fundamentală a societăţii româneşti. Chiar în momentele de grea cumpănă, strămoşii noştri au ştiut să deosebească clar păcatul de virtute, firescul de nefiresc, normalul de anormal şi, cu înţelepciune, au lucrat pentru înlăturarea răului şi promovarea binelui."

Spre deosebire de felul în care este privită familia în societatea românească şi de modul creştinesc în care poporul nostru îşi trăieşte viaţa, în unele state din Europa şi America, în numele drepturilor şi libertăţilor omului, sunt lezate principii ale moralei creştine, legiferându-se ceea ce este împotriva firii, minimalizându-se astfel rolul şi rostul familiei în societate.

Prezentarea păcatului împotriva firii ca normalitate se datoreşte faptului că trăim într-o societate secularizată, care face totul pentru „a orienta pe om mai mult faţă de lumea de aici, decât faţă de lumea spirituală", în care „omul nu se mai prosternează în faţa Raţiunii divine, ci începe să adore propria raţiune", în care „religia creştină a încetat să mai joace un rol obiectiv în societatea europeană pentru a fi izolată în sfera subiectivismului personal... fiind definită ca o afacere de ordin privat," şi în care preceptele moralei creştine sunt înlocuite cu bioetica.

Homosexualitatea (desfrâul împotriva firii) o întâlnim de-a lungul istoriei, atitudinea faţă de ea diferind de la epocă la epocă şi de la popor la popor. Astfel, vechii greci şi evreii o respingeau, dar era acceptată la Roma şi în Grecia.

Ceea ce vreau să remarc de la început este faptul că între desfrânaţii din trecut şi cei din zilele noastre există o deosebire, şi anume: aceştia din urmă vor ca desfrânarea să fie „legitimată, legiferată, instituţionalizată, acceptată sau chiar impusă societăţii, ca fiind comportamentul normal de viaţă".

Dacă în Evul Mediu homosexualitatea era sancţionată cu pedeapsa capitală, încetul cu încetul lumea a început să manifeste toleranţă faţă de ea.

Iluminismul, prin Voltaire, Jean-Jacques Rousseau, propunea „libertatea sexuală ca mijloc de eliberare a bărbaţilor şi femeilor de civilizaţia creştină".

Mai târziu, Charles Darwin afirma că „sexul fiind un instinct animalic", nu are nici un rost „să fie legat de nişte principii religioase sau morale". Şi aceasta datorită faptului că Darwin socotea omul ca produs al evoluţiei şi nu creat de Dumnezeu, şi ca atare nu are de dat seama pentru ceea ce face în faţa nimănui.

Sigmund Freud susține că „sexualitatea este instinctul dominant" al omului şi „încearcă să dea o bază ştiințifică separării sexualității de procreare şi orientării ei spre plăcere."

La sfârşitul secolului al XlX-lea au început „să apară mişcările homosexualilor (inițial în Germania în 1897), care cereau libertatea şi egalitatea în drepturi a lor, ca minoritate, cu majoritatea heterosexuală". Aceste mişcări au atins perioada de vârf prin anii 1960, când, în paralel, avea loc şi mişcarea feministă.

Toate mişcările acestea au loc în numele libertății persoanei, despre care Comisia şi Curtea Europeană a Drepturilor Omului afirmă: „Constituie libertăți ale persoanei atât deciziile pe care aceasta le ia în momentul căsătoriei (asupra persoanei sau, mai nou, asupra sexului acesteia), asupra reproducerii, asupra îmbogățirii formelor de reproducere (prin recursul la noile tehnici reproductive, de tipul fertilizării in vitro şi al transferului de embrioni, al donației de gârneți sau embrioni), sau a refuzului acestui drept (concretizat prin sterilizare şi avort), precum şi deciziile persoanei asupra morții sale (eutanasie, suicid)." Tot aici se include şi dreptul de a dispune de propriul tău corp (prostituția).

Mişcările feministe americane au introdus conceptul de maternitate voluntară, care „trăgea o linie de demarcație între viața sexuală şi procreare" şi au cerut dreptul de avort, „ca singura posibilitate de control asupra corpului şi destinului lor."

Despre toate acestea am discutat cu alt prilej, aşa că acum mă voi referi numai la decizia pe care o ia persoana în momentul căsătoriei - asupra persoanei sau asupra sexului acesteia.

Homosexualitatea (desfrâul împotriva firii) „constă în dorință erotică pentru un individ de acelaşi sex", dorință care merge „de la o prietenie foarte erotizată, până la practici sexuale între cei doi parteneri, în care unul joacă rolul sexului opus. La bărbați poartă numele de pederastie, iar la femei, de lesbianism."

Unii autori spun că „nu există o definiție a homosexualității, după cum nu s-a convenit asupra unei definiții a minorităților, în general. Calificările au oscilat între boală şi comportament deviant, sfârşind prin a fi acceptată ideea existenței homosexualității ca minoritate sexuală".

Alți psihiatri, în urma Congresului Mondial de Psihiatrie de la Rio de Janeiro, din 1994, spun că este fără temei tendința de a căuta motivații medicale

homosexualității, deoarece „orice homosexual este pe deplin răspunzător de comportamentul său, adică are discernământ". Neavând cauze genetice, endocrine sau psihiatrice, deci neavând cauze medicale, „ea poate fi considerată un viciu şi, ca orice viciu, are o influență cert nefavorabilă atât asupra individului însuşi, cât şi asupra familiei sale, asupra întregii societăți." De aceea societatea trebuie să-i informeze pe tineri despre acest viciu pentru a-i apăra de degradarea morală spre care îi poate îndrepta o societate secularizată.

Plecând de la faptul că homosexualitatea este o patimă (sau un viciu), să vedem ce se înțelege prin patimă.

Pentru a răspunde la această întrebare, trebuie să amintesc că Dumnezeu l-a creat pe om din iubire, cu scopul de a ajunge la o comuniune deplină cu El.

Omul fusese creat „fără păcat în fire şi liber în voință, dar fără de păcat nu ca inaccesibil păcatului", ci ca având posibilitatea, datorită libertății, „să stăruie şi să progreseze în bine, ajutat de harul dumnezeiesc", sau să se abată de la bine.

Dumnezeu i-a dat omului această posibilitate de dragul libertății, căci „ceea ce se face cu sila nu este virtute".

Atât de mult îl iubeşte Dumnezeu pe om, încât nu vrea să-l constrângă, să-i violeze libertatea, pentru că „nu este iubire fără respect".

În fața libertății umane, Dumnezeu se face neatotputernic pentru că vrea ca omul „să crească în libertate prin efortul propriu, căci libertatea, ca semn al puterii spiritului, nu este numai un dar, ci şi un rezultat al efortului pe care omul a refuzat să îl facă şi a căzut în robia plăcerii simțurilor." Poruncindu-i omului să nu mănânce din pomul cunoştinței binelui şi răului, „Dumnezeu i-a poruncit de fapt... să rămână liber şi să crească în libertate."

Prin acest act de neascultare, omul s-a rupt interior de Dumnezeu şi nu a mai răspuns lui Dumnezeu, „crezând că prin aceasta îşi afirmă libertatea, autonomia. Socotind că devine domn peste sine, a devenit sclavul său", căci „omul este liber numai dacă este liber şi de sine pentru alții, în iubire, dacă este liber pentru Dumnezeu, sursa libertății, pentru că este sursa iubirii."

Starea de neascultare, ca depărtare de Dumnezeu, a făcut ca omul să privească „la ceea ce poate domina şi la ceea ce îi poate satisface nevoile şi plăcerile trupeşti, devenite patimi. Patimile trupeşti vor susține, la rândul lor, mândria omului care le satisface. Omul va fi mândru cu nevoile şi cu patimile

sale exclusiv materiale", care „se vor justifica cu mândra lui pretenție de ființă autonomă."

Aceste patimi sunt socotite, după învățătura Bisericii, ca reprezentând „cel mai coborât nivel la care poate cădea ființa omenească", pentru că prin ele „omul este adus la o stare de pasivitate, de robie", deoarece ele „copleşesc voința, încât omul patimilor nu mai este om al voinței, ci se spune despre el că este un om «stăpânit» «robit», «purtat» de patimi."

Posibilitatea naşterii patimilor se datoreşte instinctelor, care „reprezintă aspectul de animalitate al firii noastre, accentuat după căderea din viața paradisiacă spirituală, unită cu Dumnezeu." în trăsătura lor animalică stă inferioritatea şi nevinovăția lor, atâta vreme cât ele rămân „în granițele lor, servind existenței biologice" a omului. Într-adevăr, „instinctele sunt complexe de însuşiri înnăscute şi moştenite ereditar, corespunzând trebuințelor biologice ale individului", având „drept proprietate fundamentală... păstrarea integrității structurale şi funcționale a individului". Atât timp cât instinctele sunt menținute în funcționalitatea lor biologică necesară conservării trupului, sunt nevinovate. Dar ele pot deveni rele sau bune. Ținute - prin voință -în limitele care le fac utile firii, instinctele sunt nevinovate; altfel, ele devin patimi; „ din trăsături animalice, ele devin trăsături diabolice, prin elementul spiritual care le colorează."

Referindu-se la patimă, profesorul N. Paulescu spune că aceasta nu este altceva decât „căutarea exclusivă a plăcerii ce rezultă din satisfacerea unor trebuințe instinctive deviate (adică al cărei scop natural este ignorat)". Cu alte cuvinte, patima este un instinct deviat.

Omul care transformă instinctul în patimă „nu remarcă şi nu reține decât senzațiile plăcute care însoțesc îndeplinirea actelor respective. Şi în loc să se înalțe până la scopul instinctului, el nu mai urmăreşte decât plăcerea, devenită unica țintă a activității sale".

De exemplu, instinctul de nutriție are „drept scop natural procurarea din mediul înconjurător a unor elemente care pot asigura celulelor unui organism materia şi energia de care acesta are trebuință pentru a creşte, a se reproduce şi a funcționa."

Pentru omul care a transformat instinctul de nutriție în patimă, totul se reduce la plăcerea pe care o simte când consumă alimentele preferate, de care abuzează, consumându-le în cantități din ce în ce mai mari.

De asemenea, omul care a transformat instinctul de reproducere în patimă, nu mai vrea să ţină seama „că acest instinct are înalta menire de a pregăti procrearea unei noi fiinţe omeneşti. Pentru el nu contează decât plăcerea ce rezultă din unirea sexuală, plăcere din care ajunge să facă scopul activităţii lui. Şi pentru a abuza cât mai mult de această plăcere, libertinul - inferior animalelor - recurge la mijloace abjecte (masturbarea) şi infame (homosexualitatea), fără a da înapoi chiar de la a comite crime (avortul) spre a împiedica realizarea scopului natural al acestui instinct".

Trebuie să reţinem că în patimi se manifestă o sete fără margini de satisfacere, pe care cel împătimit nu o poate satisface niciodată. Ceea ce se spune despre stomac, că devine, prin lăcomie, o mare ce nu poate fi umplută, se potriveşte pentru orice patimă.

Această neputinţă de satisfacere se datoreşte atât patimii, cât şi obiectelor cu care caută să se satisfacă, pentru că acestea sunt finite, atât ca izvoare de satisfacţie, cât şi ca durată, căci prin consumaţie trec în ne-existenţă. „Chiar când patima are nevoie şi de persoana umană pentru a se satisface, o reduce şi pe aceasta tot la caracterul de obiect, sau vede şi foloseşte din ea numai latura de obiect, scăpându-i adâncurile indefinite ascunse în latura de subiect."

Iar setea infinită a patimilor se explică prin faptul că omul, fiind înzestrat cu suflet, are o tendinţă spre infinit, „care se manifestă şi în patimi" numai că „în patimi, această tendinţă este întoarsă de la autenticul infinit care este de ordin spiritual, spre lume, care dă numai iluzia infinitului."

Patima este ceva iraţional. Totul pe lume este raţional, pentru că îşi are temeiul într-o raţiune divină. Iraţionalitatea patimii se vede în faptul că, deşi pătimaşul este conştient că lucrurile finite nu pot răspunde aspiraţiei lui după infinit, totuşi el se lasă purtat de patimă, ca şi când, prin ea, ar absorbi infinitul, nevrând să accepte că „infinitul adevărat este un spirit liber, care nu poate fi absorbit fără voia sa, căci este subiect cu care trebuie să intri în comuniune, ca libertate, cu altă libertate." De exemplu, deşi lacomul ştie că nici o mâncare nu-i va satisface vreodată lăcomia şi că raţional ar fi să nu se lase chinuit de această patimă, el nu face acest lucru.

Cât priveşte patima despre care vorbim în rândurile de faţă - homosexualitatea - trebuie să spunem de la început că ea trebuie combătută, deoarece determină omul să comită păcatul. Păcatul este definit drept „călcarea cu deplină ştiinţă şi cu voie liberă, prin gând, cuvânt sau faptă, a

voii lui Dumnezeu." Şi pentru că „voia lui Dumnezeu se arată prin legile Sale, păcatul se mai numeşte şi fărădelege."

Este adevărat că „nu este om care să fie viu şi să nu greşească", dar păcatele personale nu sunt toate deopotrivă de grele, ci unele sunt păcate uşoare, sau care pot fi iertate, iar altele sunt păcate grele sau păcate de moarte, numite aşa „pentru că răpesc credinciosului harul dumnezeiesc, care este viața lui, şi-i pregătesc moartea, adică chinurile iadului."

Printre păcatele grele se numără şi păcatele strigătoare la cer, numite astfel pentru că ele „tind a nimici imboldurile (instinctele) puse de Dumnezeu în firea noastră. Ele sunt atât de grele încât, mai mult decât altele, cer o răsplătire de la Dumnezeu chiar în lumea aceasta. Ele nu izvorăsc dintr-o slăbiciune a credinciosului, ci din vădita răutate sau perversiune a voii lui, fiind săvârşite cu precugetare."

Printre păcatele strigătoare la cer se numără şi sodomia, „adică desfrâul împotriva firii, precum şi împiedicarea cu ştiință a zămislirii de prunci şi lepădarea lor."

Desfrâul împotriva firii se mai numeşte şi sodomie, după locuitorii cetăților Sodoma şi Gomora, care au pierit din cauza acestui păcat (Facere 19, 24-25). Tot în Vechiul Testament ni se spune: „Să nu te culci cu bărbat, ca şi cu femeie; aceasta este spurcăciune" (Levitic 18, 22). Iar în Noul Testament sunt scrise următoarele, referitor la acest păcat: „Pentru aceea, Dumnezeu i-a dat unor patimi de ocară, căci şi femeile lor au schimbat fireasca rânduială cu cea împotriva firii. Asemenea şi bărbații, lăsând rânduială cea după fire a părții femeieşti, s-au aprins în pofta lor unii pentru alții, bărbați cu băr bați, săvârşind ruşinea şi luând cu ei răsplata cuvenită rătăcirii lor" (Romani 1, 26-27).

Prin urmare, Sfântul Apostol Pavel numeşte homosexualitatea păcat împotriva firii, deoarece Dumnezeu a înscris în ființa noastră legi pe care nu le putem ignora, fără a duce „firea la dezordine, la slăbirea şi descompunerea trupului, din cauza slăbirii spiritului care-l ținea în ordine."

Într-adevăr, în Sfânta Scriptură se spune că Dumnezeu l-a făcut pe om... bărbat şi femeie (Facere 1, 27). Aceste două aspecte - masculin şi feminin - vor să arate că „unitatea sa de om se realizează în dualitatea personală neuniformă, ci complementară/de bărbat şi femeie." Dumnezeu l-a făcut pe om bărbat şi femeie pentru că „cel ce se uneşte cu o femeie prin căsătorie se completează atât de total cu ea, încât alcătuiesc o unitate. Bărbatul a devenit omul întreg prin această femeie sau viceversa. Dumnezeu însuşi i-a

împreunat prin faptul că a făcut pe om bărbat şi femeie, deci prin faptul că fiecare devine omul întreg în unirea cu celălalt, iar această unitate pe care şi-a găsit-o fiecare nu se poate dezintegra şi reface cu un alt partener. Nerespectându-se unul pe altul ca persoană, ci tratându-se ca obiecte de plăcere care nu ţine mult, aceştia cad din demnitatea de om pe care au primit-o prin creaţie."

Când fariseii îl întreabă pe Mântuitorul dacă se cuvine ca omul să-şi lase femeia pentru orice pricină, Acesta le răspunde: „N-aţi citit că Cel ce i-a făcut, de la început i-a făcut bărbat şi femeie ? Pentru aceea va lăsa omul pe tatăl său şi pe mama sa, şi se va alipi de femeia sa, şi vor fi amândoi un trup. Aşa încât nu mai sunt doi, ci un trup" (Matei 19, 4-6).

Prin urmare, aşa cum am arătat anterior, de la început l-a creat Dumnezeu pe om bărbat şi femeie şi a pus în firea lui legi, printre care şi aceea de a se alipi de femeia sa, devenind astfel o unitate, un trup.

Unitatea umană nu se poate realiza în dualitatea personală uniformă, aşa cum încearcă să ne convingă homosexualii (pederaşti sau lesbiene), ci în dualitatea personală neuniformă şi complementară.

Făcând pe om bărbat şi femeie, „Dumnezeu însuşi i-a împreunat, prin faptul că fiecare devine omul întreg în unirea cu celălalt", binecuvântându-i. Aceasta este legea sădită de Dumnezeu în firea omului şi tot ceea ce este împotriva acestei legi este nefiresc, este împotriva firii.

Ca dovadă că perechea bărbătesc şi femeiesc este naturală, conformă legilor firii, este faptul că la toate creaturile găsim această dualitate: bărbătesc şi femeiesc. Numai că, „în timp ce animalul încătuşat de instincte nu se abate niciodată de la legile naturii, omul", înzestrat de Dumnezeu cu libertate, „a ajuns să calce în picioare aceste admirabile legi, stabilite de Dumnezeu în vederea fericirii lui."

După învăţătura noastră, „căsătoria, ca legătură naturală, pe viaţă, între un bărbat şi o femeie," prin Taina Nunţii, este sfinţită şi înălţată „la demnitatea unirii duhovniceşti dintre Hristos şi Biserică."

Pentru ca unirea dintre bărbat şi femeie să fie desăvârşită, căsătoria trebuie să se bazeze pe o iubire desăvârşită, „în care se sintetizează atracţia trupească şi cea spirituală... aspectul spiritual căpătând un loc tot mai important în ea. Fiecare dintre cei doi înscrie în fiinţa sa tot mai multe semne de atenţie, de înţelegere, de slujire şi de jertfire din partea celuilalt", iar acestea „îi leagă tot

mai strâns, făcând să se penetreze de tot mai multă spiritualitate actele lor de iubire trupească."

În cazul homosexualilor, care practică desfrâul împotriva firii, nu mai putem vorbi despre o iubire jertfelnică, despre o iubire care spiritualizează unirea lor trupească nefirească, ci de satisfacerea unui instinct per vertit. Această patimă osândită de Biserică, „are nevoie de persoana umană pentru a se satisface, dar o reduce pe aceasta tot la caracterul de obiect, sau vede şi foloseşte din ea numai latura de obiect, scăpându-i adâncurile indefinite, ascunse în latura de subiect."

Ba, lucru şi mai grav este faptul că pătimaşul nu-şi dăunează numai lui, ci şi altora, pentru că, de exemplu, în cazul nostru, homosexualul „uzează de alte persoane ca de obiecte ale plăcerilor lui, dar prin aceasta le face şi pe acelea desfrânate, care caută, la rândul lor, să uzeze de alte persoane, ca de obiecte." Şi astfel patimile produc haos între oameni, pentru că ele sunt opusul iubirii adevărate, singura care poate restabili armonia între oameni, şi nu mai corespund scopului căsătoriei voite de Dumnezeu.

După ce a instituit cea dintâi familie în rai, familie ce-şi avea baza în natura umană duală, Dumnezeu a binecuvântat-o, zicând: „Creşteţi şi vă înmulţiţi şi umpleţi pământul" (Facere 1, 28).

De această binecuvântare s-au bucurat şi se vor bucura toate familiile întemeiate după modelul căsătoriei paradisiace. Iar copii care se nasc în familie, pe de o parte sporesc unirea sufletească a părinţilor şi, pe de altă parte, prin ei, părinţii intră în relaţii mai bogate cu societatea.

Or, cuplurile de homosexuali - pederaşti sau lesbiene - nu se pot bucura de această binecuvântare a lui Dumnezeu de a avea copii şi atunci ei cer sus şi tare să li se dea dreptul de a înfia copii.

Nu putem fi de acord cu această cerere, deoarece acceptarea ei ar însemna să condamnăm aceste fiinţe nevinovate să ajungă obiecte necesare satisfacerii poftelor nefireşti ale homosexualilor, pentru ca, la rândul lor, aceştia să ajungă şi ei să păcătuiască cu alte persoane, pe care le vor folosi tot ca obiecte care le satisfac patima.

Un lucru şi mai grav este că homosexualii cer să fie legiferată pedofilia, pentru ca ei să poată întreţine raporturi sexuale nefireşti cu copiii. Deşi această fărădelege nu a fost încă legalizată, „abuzurile sexuale asupra copiilor sunt practicate pe scară largă şi sunt bine protejate." De menţionat este faptul că în cazul practicării pedofiliei, homosexualii „sunt găsiţi vinovaţi nu pentru

că au practicat pedofilia, ci pentru că nu au avut consimțământul copiilor, ceea ce duce la concluzia că pedofilia este permisă dacă există consimțământul reciproc."

Am arătat că homosexualitatea este un păcat strigător la cer şi orice păcat este condamnat de Biserică. Dar Biserica nu-l condamnă pe păcătos, ci îl aşteaptă ca să îl trateze prin mijloacele ei specifice de însănătoşire deoarece „tradiția Bisericii nu cunoaşte păcate neiertabile", cu condiția ca păcătosul să şi le mărturisească la scaunul spovedaniei şi să se căiască pentru ele.

Vorbind despre homosexualitate trebuie să reținem următoarele:

1. Dumnezeu l-a creat pe om după chipul Său, făcându-l bărbat şi femeie, pentru că „unitatea sa de om se realizează în dualitatea personală neuniformă, ci complementară, de bărbat şi femeie."

2. Cea dintâi familie a fost instituită de Dumnezeu în rai, ca legătură naturală, pe viață, între un bărbat şi o femeie, sfințită şi binecuvântată apoi prin Taina Nunții.

3. Biserica „nu disprețuieşte trebuința unirii trupeşti între bărbat şi femeie... dar socoteşte că numai în căsătorie ea devine un mijloc de unire sufletească completă." Iar familia rezultată din căsătorie are responsabilitate şi față de societate, pentru că „o familie sănătoasă este o celulă sănătoasă a edificiului Bisericii şi societății".

4. Față de pofta trupească nu sunt decât două atitudini: sau înfrânarea de la ea în afara căsătoriei, sau satisfacerea ei în căsătorie, unde unirea trupească este transfigurată şi spiritualizată prin unirea sufletească a celor doi.

5. În loc să facem educație sexuală tinerilor - cum vor unii - prin care se caută „să-l facă pe om un sclav al patimilor", avem datoria să le vorbim acestora despre castitatea pe care trebuie să o păstreze până la căsătorie. Trebuie să spulberăm din mintea oamenilor prejudecata conform căreia „abstinența ar provoca îmbolnăviri grave" şi să-i ajutăm pe tineri „să-şi formeze convingerea că respectarea normelor conviețuirii sociale în problemele sexualității constituie o expresie a demnității umane." De asemenea, trebuie să le formăm tinerilor o conduită responsabilă, aceasta presupunând „dezvoltarea largă a noțiunilor legate de facultatea normală pentru orice tânăr de a păstra sub control impulsurile sexualității, de a le canaliza şi integra în cerințele comunității sociale, de a aşeza relațiile cu sexul opus pe temeiul dragostei, al respectului şi sprijinului reciproc."

6. Instinctele, necesare existenței noastre biologice, sădite în firea noastră de Dumnezeu, nu trebuie condamnate şi nu trebuie să luptăm împotriva lor, ci trebuie numai să disciplinăm biologicul, nu să-l exterminăm. Noi avem posibilitatea să transfigurăm, să spiritualizăm instinctele, pentru că „punând frâu şi măsură plăcerii de cele materiale, se produce un transfer al acestei energii a ființei noastre în favoarea spiritului, crescând plăcerea pentru bunurile spirituale. Plăcerea biologică, prin măsura ce i-o impunem, devine nevinovată; iar marele plus care a fost oprit de a se manifesta pe plan fiziologic s-a transfigurat pe plan spiritual." Convertind în Hristos energia „care alimentează patimile în energie pusă în slujba virtuții", omul dobândeşte „libertatea fiilor lui Dumnezeu."

7. Patima, care este un instinct deviat, caută numai plăcerea care rezultă din satisfacerea instinctului. Aşa s-a întâmplat şi cu instinctul de reproducere, care are „înalta menire de a pregăti procrearea unei noi ființe omeneşti". Omul pătimaş, rupt interior de Dumnezeu, caută numai plăcerea care rezultă din unirea sexuală, ca pe unicul său scop. In această patimă, homosexualul transformă persoana umană cu care îşi satisface pofta în obiect, făcând-o şi pe aceasta desfrânată; iar aceasta se va folosi la rândul ei de alte persoane ca de obiecte necesare producerii plăcerii.

8. Pentru cei care nu vor să accepte că homosexualitatea este o patimă sau un viciu, le amintesc că alți autori încadrează sodomia în rândul perversiunilor sexuale, alături de:

- zoofilie sau bestialitate, adică practicarea raporturilor sexuale cu animale sau păsări;

- necrofilie, adică practicarea raporturilor sexuale cu cadavre.

Şi enumerarea perversiunilor sexuale ar putea continua.

Este oare moral şi logic ca aceste perversiuni sexuale să fie legiferate, instituționalizate şi impuse societății ca manifestări comportamentale normale ale unui OM în societate ? Eu cred că nu, iar legea nu are menirea de a apăra patimile şi perversiunile, ci de a apăra firea umană în demnitatea ei.

9. Homosexualitatea, adică desfrâul împotriva firii, trebuie combătută pentru mai multe pricini, dintre care amintim câteva:

- sodomia este un păcat strigător la cer;

- este un păcat îndreptat împotriva legilor firii, după care unirea trupească se face numai între bărbat şi femeie şi numai în cadrul căsătoriei;

- la cuplurile homosexualilor lipseşte iubirea jertfelnică, iubirea desăvârşită, care transfigurează şi spiritualizează actele de iubire trupească din cadrul familiei întemeiate după modelul familiei paradisiace, fiind înlocuită de patimă sau poftă scăpată de sub controlul voinţei;

- homosexualul vede în persoana cu care păcătuieşte un obiect necesar satisfacerii plăcerilor lui, făcând-o şi pe aceasta desfrânată;

- desfrâul împotriva firii zdruncină stabilitatea familiei, care reprezintă „o celulă sănătoasă a edificiului Bisericii şi societăţii;"

- prin practicarea pedofiliei, răul se întinde asupra unor fiinţe nevinovate;

- pretenţia de a înfia copii, pentru a-i creşte în mocirla păcatului lor, reprezintă un mare rău adus societăţii;

- contribuie la creşterea îmbolnăvirilor de SIDA.

10. Omul secularizat, rupt interior de Dumnezeu, nu mai are conştiinţa păcatului, nu mai ştie de învăţăturile Bisericii şi se lasă purtat de mândra pretenţie de fiinţă autonomă şi de patimi, fără să se gândească ce preţ va plăti omenirea pentru această decădere morală.

11. Nu este drept ca, pentru a fi primit în structurile europene, să ţi se ceară să legiferezi un comportament care este împotriva legilor firii. În unele state din America (Texas, Arizona, Georgia), homosexualitatea este pedepsită cu închisoarea şi nimeni nu-i etichetează pe cei de acolo ca fiind „neeuropeni" sau „neamericani".

În acest sens, Prea Fericitul Părinte Patriarh Teoctist spune atât de convingător: „Structurile europene ne vor primi, contrar aparenţelor, în sânul lor, cu specificitatea noastră, cu identitatea noastră creştină tradiţională, dacă se vrea, totuşi, un dialog şi o bogăţie de valori spirituale şi nu o unitate impusă în mod artificial."

12. Biserica condamnă păcatul sodomiei ca pe un păcat strigător la cer, dar pe cei care păcătuiesc îi aşteaptă la scaunul spovedaniei, pentru ca prin mijloacele ei specifice de însănătoşire, să-i poată reda societăţii, scăpăţi de această patimă teribilă, care le face rău lor, semenilor şi societăţii.

13. Chiar şi în nedorita eventualitate a legiferării homosexualităţii, nu trebuie să ne temem, pentru că poporul nostru „şi-a plămădit şi hrănit fiinţa sa din Evanghelia Mântuitorului nostru Iisus Hristos. Preceptele evanghelice au fost transmise din generaţie în generaţie, de la părinţi la copii, de la Sfântul Altar al Bisericii şi de la cel al familiei, ceea ce a dat naştere la un mod creştinesc de viaţă fundamentat pe valorile nepieritoare ale credinţei în Hristos."

14. Respingând „iubirea necurată pentru a proteja şi promova iubirea sfântă aşa cum este voită de Dumnezeu, Biserica respinge tirania patimilor egoiste şi fără rod de viaţă, pentru a proteja libertatea de a trăi în virtute şi respinge ceea ce este împotriva firii, pentru a apăra firea umană în demnitatea ei."

Pr. prof. dr. Dumitru Stăniloae, Teologia Dogmatică Ortodoxă, Bucureşti, 1978, vol. I, pg. 324.

Idem, op. cit., vol. III, pg. 120-121.

Idem, op. cit., pg. 121.

Învăţătură de credinţă creştină ortodoxă, Bucureşti, 1992, pg. 400.

Idem, ibidem.

Teoctist, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române, Scrisoare deschisă adresată Senatorilor şi deputaţilor Parlamentului României, iunie 2000.

Pr. prof. dr. Dumitru Popescu, Teologie şi cultură, Bucureşti, 1993, pg. 44.

Idem, op. cit., pg. 66.

Idem, ibidem.

Pr. Claudiu Dumea, Omul între „a fi" sau „a nu fi", Bucureşti, 1998, pg. 25.

Idem, op. cit., pg. 26.

Idem, op. cit., pg. 27.

Idem, op. cit., pg. 28.

Gheorghe Scripcaru, ş.a., op. cit., pg. 136.

Idem, op. cit., pg. 107.

Idem, op. cit., pg. 109.

Constantin Gorgos, Vademecum în psihiatrie, Bucureşti, 1985, pg. 46.

Gheorghe Scripcaru, ş.a., op. cit., pg. 136.

Rodica Năstase, medic primar psihiatru, doctor în ştiinţe medicale, „Homosexualitatea privită din punct de vedere psihiatric", în Homosexualitatea: propagandă a degenerării umane, pg. 13.

Idem, ibidem.

Pr. prof. dr. Dumitru Stăniloae, op. cit., vol. I, pg. 412.

Idem, op. cit., pg. 412.

Idem, op. cit., pg. 414.

Idem, op. cit., vol. I, pg. 468.

Idem, ibidem.

Idem, ibidem.

Idem, op. cit., pg. 472.

Pr. prof. dr. Dumitru Stăniloae, Spiritualitatea Ortodoxă. Ascetica şi mistica, Bucureşti, 1992, pg. 55.

Idem, op. cit., pg. 62.

Idem, ibidem.

Constantin Gorgos, op. cit., pg. 41.

Pr. prof. dr. Dumitru Stăniloae, op. cit., pg. 62.

Nicolae Paulescu, Instincte, patimi şi conflicte, Bucureşti, 1995, pg. 100.

Idem, ibidem.

Idem, op. cit., pg. 101.

Idem, op. cit., pg. 103.

Pr. prof. dr. Dumitru Stăniloae, op. cit., pg. 56.

Idem, ibidem.

Idem, ibidem.

Idem, op. cit., pg. 58.

Învăţătură de credinţă creştină ortodoxă, pg. 351.

Molitfelnic, Bucureşti, 1992, pg. 187.

Învăţătură de credinţă creştină ortodoxă, pg. 356.

Idem, pg. 363.

Idem, ibidem.

Pr. prof. dr. Dumitru Stăniloae, op. cit., pg. 68.

Idem, Teologia Dogmatică Ortodoxă, vol. III, pg. 120-121.

Idem, op. cit., pg. 123.

Idem, op. cit., pg. 123.

Nicolae Paulescu, op. cit, pg. 100.

Pr. prof. dr. Dumitru Stăniloae, Teologia Dogmatică Ortodoxă, vol. III, pg. 118,120.

Idem, op. cit., pg. 124.

Pr. prof. dr. Dumitru Stăniloae, Spiritualitate Ortodoxă. Ascetică şi mistică, pg. 56.

Idem, op. cit., pg. 60.

Pr. Claudiu Dumea, op. cit., pg. 36.

Idem, ibidem.

Pr. prof. dr. Dumitru Stăniloae, Teologia Dogmatică Ortodoxă, vol. III, pg. 91.

Idem, op. cit., pg. 121.

Idem, op. cit., pg. 127.

Idem, op. cit., pg. 125.

Pr. prof. dr. Dumitru Popescu, op. cit., pg. 51.

Petre Penciu, Alexandru Al. Gheorghiu, Alexandru E. Ghe, „Educația sexuală - parte integrantă a educației tinerei generații", în Trecut şi viitor în medicină, Bucureşti, 1981, pg. 700.

Idem, ibidem.

Pr. prof. dr. Dumitru Stăniloae, Spiritualitatea Ortodoxă. Ascetică şi mistică, pg. 63.

Idem, op. cit., pg. 64.

Pr. prof. dr. Dumitru Popescu, op. cit., pg. 51.

Nicolae Paulescu, op. cit., pg. 103.

Constantin Gorgos, op. cit., pg. 46-47, conf. univ. V. Pre-descu: Psihiatrie, vol. I, Bucureşti, 1989, pg. 196-197.

Pr. prof. dr. Dumitru Stăniloae, Teologia Dogmatică ortodoxă, vol. III, pg. 125.

Teoctist, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române, Scrisoare deschisă Senatorilor şi deputaților Parlamentului României, iunie 2000.

Idem, ibidem.

Idem, ibidem.

DESPRE HOMOSEXUALI IN CONTEXTUL LUMII CONTEMPORANE

Revista Scara

Motto: ***„Dumnezeu i-a dat unor patimi de ocară, căci şi femeile lor au schimbat firească rânduială cu cea împotriva firii. Asemenea şi bărbaţii, lăsând rânduiala cea după fire a părţii femeieşti, s-au aprins în pofta lor unii pentru alţii, bărbaţi cu bărbaţi, săvârşind ruşinea şi luând în ei răsplata cuvenită rătăcirii lor"***

(Rom 1, 25-27)

Câteva precizări

Nu credem că ar fi de folos să facem o analiză a tuturor luărilor de poziţie pe care, în ultimii ani le-am întâlnit la susţinătorii şi promotorii ideii – care încetîncet a căpătat consistenţă – homosexualităţii. Trebuie spus însă că această „îndeletnicire" ne este străină nouă creştin ortodocşilor români, cum de altfel le este străină tuturor creştinilor. Noi cunoaştem această anomalie sub numele de sodomie şi ştim, fără putinţă de tăgadă, că este pierzătoare de suflet. Ştim totodată, medicii certifică fără loc de îndoială, că homosexualitatea este o boală gravă, cu consecinţe deosebite pentru organism, pe de-o parte, şi pentru întreaga societate, pe de altă parte. Credem că aceste lucruri sunt evidente, cum evident devine faptul că oricine îşi propune să genereze acest flagel vrea răul său pieirea celui căruia îl dă.

Deşi lucrurile acestea sunt clare, deşi nu trebuie să fii nici doctor, nici învăţat, ci doar să ai minimul bun simţ al creştinului, pentru a şti clar aceste lucruri, iată că la nivel de stat, sau mai mult, la nivel mondial altfel se pun problemele. Iar noi, parcă paralizaţi, privim fără să ne vină să credem dar şi fără să intervenim la pregătirea sfârşitului nostru, de către specialiştii în economie, care se ocupă – iată! – mai mult de distrugerea sufletelor şi ruinarea trupurilor noastre, decât de redresarea economică. Dar să încercăm

să pornim de la un capăt.

Pentru a putea să înțelegem acest fenomen al homosexualității şi care sunt urmările lui trebuie să ne familiarizăm cu câteva alte noțiuni aparent diferite. Fără îndoială că ar trebui un adevărat studiu pentru acest lucru. Noi însă vom încerca doar să descoperim care sunt motivele pentru care astăzi se face atât de multă propagandă relativ la libertatea de a fi homosexual – adică libertatea de a fi împotriva firii omeneşti, sau libertatea de a fi împotriva lui Hristos – şi, mai ales, care este scopul şi cine stă în spatele acestei propagande.

Noțiunea cea mai importantă care ar trebui definită şi clarificată este aceea de New Age, mişcare mondială cu o deosebit de mare putere. Vom încerca să trasăm câteva din liniile care definesc această mişcare pe plan mondial. Apoi vom reveni punctual la chestiunea homosexualității, care ne va apărea într-o lumină cu totul nouă.

Despre New Age sau înlocuirea Mântuitorului nostru Iisus Hristos cu satan şi împărăția întunericului

Ştim că ea nu apare sub forma unui grup compact, de sine stătător, ce poate identificat ca atare. Lucrul acesta reprezintă o problemă pentru cei ce vor să o evite sau să-i descopere prezența în diferitele segmente ale societății. Trăsătura fundamentală ce o face cu atât mai greu de identificat este starea de organizare difuză în care se găseşte, datorată în mare parte crezurilor ei de bază (sincretismului, panteismului, universalismului, etc.) la care ne vom referi mai jos.

Mişcarea New Age este o rețea, neînchegată ca structură, de indivizi şi organizații ce susțin o viziune comună a unei *„noi ere a iluminării şi armoniei"* (Epoca lui Aquarius), şi care împărtăşesc aceeaşi concepție despre lume şi viață. Aceasta se întemeiază pe monism (totul este una), *panteism* (totul este Dumnezeu), şi un fals *misticism*. Pentru a fi un adept al Noii Ere nu trebuie neapărat să devii oficial membrul unui grup, sau să mărturiseşti nişte crezuri particulare. Mişcarea este extrem de diversificată şi cuprinde o mare mulțime de organizații cu interese diferite şi crezuri asemenea.

Din acest motiv, mişcarea nu poate fi categorisită cultică şi nici nu se poate defini prin denumirea sociologică de sectă. Un editor de carte New Age a spus: *„Nimeni nu poate vorbi în numele întregii comunității New Age"*. În timpul

anilor '50 şi până la mijlocul anilor '60, mişcarea New Age era asemenea unui iceberg gigantic cu peste 90% din masa lui aflată încă sub apă. Încetul cu încetul acesta a ieşit tot mai mult la suprafață încât am ajuns în zilele noastre ca mişcarea să fie reprezentată masiv în literatură, în artă şi muzică, în cultura cinematografică, sau în învățământ.

Membrii new-age

Comunitatea New Age poate cuprinde persoane ce provin din diverse domenii de activitate, cum ar fi, medicina holistică, ecologie, activism politic, învățământ, yoga, astrologie şi multe, multe altele. Adepți ai spiritismului, ocultismului, religiilor orientale, ai diverselor şcoli de filozofie, pot foarte uşor să se găsească sub umbrela generoasă a mişcării New Age şi în ciuda deosebirilor de convingeri să creadă că doar unită omenirea va putea să atingă noi cote ale cunoaşterii şi împreună să evolueze la o conştiință cosmică.

Deşi nu fiecare susținător al Noii Ere subscrie la aceste crezuri, majoritatea pot fi identificați după următoarele aspecte:

a) Se inspiră din mai multe surse ale „adevărului". Pentru ei acesta nu poate fi unic, personal şi abstract, ci relativ şi subiectiv.

b) Se simt confortabil atât în prezența *Sfintei Scripturi* cât şi a „*Evangheliei Acvariene a lui Isus Hristos*" de Levi Dowling, a revelațiilor „profetului somnambul", Edgar Cayce, sau a sfaturilor entității spirituale pe nume Ramtha, un războinic lemurian în vârstă de 35.000 de ani, canalizat în transă de J.Z.Knight.

Apariția new-age

Unul dintre primii şi cei mai importanți a fost transcedentalismul secolului al XIX-lea. Exponentul cel mai vizibil al acestuia a fost Ralph Waldo Emmerson (1803-1882). Emmerson şi transcedentaliştii au fost cei ce au pus bazele apariției şi formării mişcării New Age. Emerson a pretins că intuiția este mai presus decât simțurile în descoperirea „adevărului" şi că Dumnezeu se poate revela omului prin intuiția lui. El a susținut că scopul religiei era o unire conştientă a umanității cu Dumnezeu. Şi el a crezut că Dumnezeu a oferit revelație **tuturor** religiilor lumii.

Despre ei, Russell Chandler indica cum transcedentaliştii „*au împrumutat din*

belşug din scrierile sacre ale religiilor orientale şi le croiesc în aşa fel încât să se potrivească spiritului american de autonomie şi autodeterminare, pregătind scena iluminaților New Age-ului ce se vor afla în centrul atenției cu 130 de ani mai târziu".

Câteva trăsături ale mişcării New Age

Sincretismul religios

Mişcarea New Age este *sincretistă*, adică combină şi sintetizează învățături şi principii religioase uneori complet contradictorii. Culege din învățăturile tuturor religiilor lumii şi le redefineşte sub forma acestei concepții mistice despre lume şi viață: *„Noi onorăm adevărul şi frumusețea tuturor religiilor lumii, şi credem că fiecare din ele conține o parte din Dumnezeu, un sâmbure al adevărului care să ne unească pe toți."*

Adepții New Age nu oferă un devotament exclusiv unui învățător sau unei învățături anume. Dimpotrivă, ei cred că Dumnezeu s-a revelat pe sine însuşi, dar nu numai ci s-a revelat şi în Buda, în Krishna şi o mulțime de alți avatari. Că prin urmare, spun ei, Biblia nu poate face nici o pretenție de a fi singura revelație a lui Dumnezeu făcută omenirii.

Divinizarea umanităţi

Afirmația fundamentală a mişcării New Age este îndumnezeirea omului. Această perspectivă a fost adusă mai întâi in Renaştere. Ea apare acum din nou sub această formă. Crezul în divinitatea omului urmează celui în monism şi panteism pentru că dacă totul este una (monism) şi totul este Dumnezeu (panteism), atunci şi noi oamenii suntem Dumnezeu. Beverly Galyean afirma că, *„odată ce noi începem să vedem că toți suntem Dumnezeu, că avem atributele sale, cred că întreg scopul vieții devine reasumarea dumnezeirii din noi, a iubirii, a înțelepciunii, a înțelegerii şi a inteligenței perfecte."*

Unitatea guvernării

Agenda politică a mişcării New Age este periculoasă în sine deoarece ea este bazată pe încrederea falsă avută în *potențialul uman* şi nu în dependența de călăuzirea divină a unui Dumnezeu personal. Agenda politică a mişcării New Age mai este periculoasă deoarece nu recunoaşte *valorile morale absolute* întemeiate pe Cuvântul lui Dumnezeu. Toate valorile ei morale sunt determinate cu subiectivitate. Totul este relativ. Relativitatea tuturor valorilor

morale este de asemenea învățată în şcoli prin intermediul unor programe de „clarificare a valorilor”, în realitate de modificare a lor. Iată ce recomandă guvernelor lumii organizația „The World Health Organization”, prescurtată WHO, prin rețeaua ei de oficii naționale şi prin programul „Nations for Mental Health” ce doreşte să-l implementeze în fiecare țară membra a O.N.U.:
Guvernele vor fi asistate să-şi formuleze, să implementeze, să monitorizeze şi să evalueze anumite politici de sănătate mintală… Politicile de sănătate mintală ar trebui să promoveze dezvoltarea optimă a sănătății mintale a populației.

O mostră de „gândire nesănătoasă” pe care un asemenea program doreşte să o ajusteze la o *nouă gândire* ar fi următoarea:
Masele trebuie să învețe să nu se mai vadă ca indivizi, ci ca parte a unui întreg mai mare, a unui grup, a unei comunități, a planetei.

Câteva dintre „clarificările” ce se promovează chiar acum în şcolile americane sună în felul următor:
- homosexualitatea n-a fost niciodată condamnată în Biblie.
- unii creştinii suferă de obsesia spiritului antihomosexual şi descriu în termeni negativi stilul de viata homosexual, dar el nu este decât un alt stil de viață, o altă preferință sexuală.
- elevii din şcoli trebuie învățați să privească pozitiv homosexualitatea cât mai din timp posibil în procesul propriei lor explorării sexuale.
- oricine obiectează împotriva homosexualității este bigot, ignorant şi un potențial criminal (se face vinovat de „hate crime” un delict de ură), etc.

Agenda politică a mişcării New Age, în ce priveşte *guvernul unic mondial*, este periculoasă deoarece ea este întemeiată pe dorința omului de a obține absolutul în acțiunea liberă a omului ca şi unică sursă de autoritate. Agenda politică New Age nu recunoaşte autoritatea unui Dumnezeu suveran şi omnipotent. Douglas Groothuis, un cercetator al mişcării, face urmatoarea observație: Conform agendei adepților New Age, trebuie pusă cărămida unui nou Babel care să proclame o (nouă) ordine a cărei unitate şi direcție finală să fie opusă Creatorului (vezi *Geneza* 11:1-9). Entuziaştii noi ordinii mondiale au încercat să forțeze *„teza apostată a unității şi egalității întregii umanități”* pentru a construi o *„ordine mondială unică şi a inaugura un paradis fără Dumnezeu”* (Rushdoony, 1979). Asta este ceea ce susținătorii New Age încearcă să realizeze în zilele noastre, iar tentativa lor este deopotrivă zadarnică.

Guvernul global ce reprezintă o parte a agendei politice New Age susține nevoia unei *forțe planetare de poliție* pentru asigurarea securității. Doar aceia ce se înscriu în concepția monistă şi panteistă despre lume şi viață vor fi

îngăduiți să controleze această forță polițienească. Organizația „Planetary Citizens” (Cetățeni Planetari) sponsorizează în prezent „Comisia Independentă asupra Alternativelor Mondiale de Securitate” care cuprinde numeroşi experți în pace, dezarmare, şi sisteme de securitate ce vor crea *„un sistem global de securitate, prietenos, credibil şi operabil”*. Sursa acestei unități este relativ clară. Mulți dintre cei ce sunt implicați în politica New Age se bizuiesc în mod evident pentru deciziile şi acțiunile lor pe *revelații oculte*. Spre exemplu, mulți aderă la scrierile lui Alice Bailey.

Oprim aici scurtele precizări despre new age şi modul de organizare care ne are pe noi creştinii ortodocşi ca material de manevră. Credem că acum lucrurile s-au clarificat o dată mai mult în ce priveşte homosexualitatea. Fără discuție că despre această organizare a „noii ere”, s-ar putea scrie cu mult mai mult, fenomenul fiind de o mare complexitate şi având adepți între cei mai importanți intelectuali ai omenirii, care nu sunt nici mai mult nici mai puțin decât „cărturarii” din *Evanghelie* pe care îi ceartă şi îi mustră de multe ori Mântuitorul.

În România, Uniunea Europeană, prin Baroneasa Emma Nicholson, afirmă că problema discriminării homosexualității ne aduce ca stat pe ultimul loc al listei candidaților pentru integrarea în Uniunea Europeană. Cu alte cuvinte se condiționează intrarea României în forurile europene ale „lumii civilizate” de acceptarea practicării unui păcat împotriva firii. Mai mult, ne spune că nu putem intra în Uniunea Europeană dacă nu suntem împotriva lui Hristos. Şi, culmea prostiei şi a satanismului, „noi” ne dorim cel mai mult să intrăm în această uniune. Astfel guvernul Năstase nu a mai stat mult pe gânduri şi a făcut tot ce trebuia făcut pentru a ne condamna în eternitate: a hotărât că homosexualitatea este un lucru normal în România, ca şi cum ar putea cineva să hotărască sau nu peste cuvintele Mântuitorului. În fapt noi ştim cine poate face acest lucru: dracu.

Motto: Dacă un om se culcă cu un om cum se culcă cineva cu o femeie, amândoi au făcut un lucru scârbos; să fie pedepsiți cu moartea, sângele lor să cadă asupra lor. (Leviticul 20:13)

Dacă din punct de vedere socio politic lucrurile referitoare la practicarea homosexualității nu ar fi fost clare, din perspectivă creştin-ortodoxă lucrurile sunt cum nu se poate mai clare. Ortodoxia numeşte ca păcat împotriva firii homosexualitatea prin Sfânta Scriptură, iar Sfinții Părinți sunt neînduplecați în această privință. Astfel suntem puşi în fața încă unei separații între stat şi Hristos – doctrina socio-politică antihristică a forurilor new age-iste găsesc

loc în necredința noastră şi ni se strecoară în viața de zi cu zi – Emma Nicholson devenind mai importantă pentru noi decât însuşi Dumnezeu!

În ce priveşte legislația veche a Bisericii, în canoanele Sfinților Părinți, *„stricătorii de parte bărbătească"*, cum îi numeşte Sfântul Vasile cel Mare (can.6) său *„cei ce fac necuviință cu bărbații"*, cum le zice Sfântul Ioan Pustnicul (can.10) sunt supuşi unor pedepse grele, ca excluderea de la împărtăşanie pe 18 sau 15 ani (can.4 Grigorie de Nissa, can.62 Vasile cel Mare), plus post cu ajunare şi mătănii (can.10 Ion Pustnicul).

În *Pravila* lui Vasile Lupu din 1646 (*„Carte românească de învățătură..."*, .Iaşi, 1648) se revine la pedepsele capitale din *Vechiul Testament*, prescriinduse că cei ce fac *„lucru preste fire"*, sodomie, adică *„când se împreună neştine cu fiece obraz parte bărbătescă"* (glv.39.zac.1), unii că aceştia, *„sodomleanii nu se ceartă numai cu moartea, ce şi după moarte trupurile lor le bagă în foc de le ard"* (glv.39.zac.2). Tot cu moarte se pedepsesc pentru împreunare *„într-alt chip, iară nu cumu-i obiceiul muierilor"* ca şi pentru lesbianism dacă plăcerea le-a fost deplină (*„aruncă sământa una la alta"* (glv.39 zac.12). Aşadar Biserica, niciodată, nici tacit, n-a aprobat şi nu poate aproba o practică care se abate de la morală, care contravine unor texte scripturistice şi care încalcă prescripții din legiuirile ei. Biserica nu numai că nu poate aproba homosexualitatea, ci, în conformitate cu învățătura sa, nu poată decât s-o condamne. Sfântul Apostol Pavel, vorbind despre păgânii idolatri *„care au schimbat adevărul lui Dumnezeu în minciună şi s-au închinat şi au slujit făpturii în locul Făcătorului"*, le spune Romanilor că tocmai din pricina acestor rătăciri şi căderi *„Dumnezeu i-a dat unor patimi de ocară, căci şi femeile lor au schimbat firească rânduială cu cea împotriva firii. Asemenea şi bărbații, lăsând rânduiala cea după fire a părții femeieşti, s-au aprins în pofta lor unii pentru alții, bărbați cu bărbați, săvârşind ruşinea şi luând în ei răsplata cuvenită rătăcirii lor"* (Rom 1, 25-27). Aici nu este vorba numai de căderea imperiului roman, grec sau american, ci de modul folosirii libertății dată omului de la Dumnezeu: în loc să crească spre o viețuire în Hristos, se surpă în aceea a Antihristului. Nu întâmplător amploarea mişcării homosexualilor pentru acordarea unor nemaiauzite libertăți, pentru „căsătorirea" lor, acceptarea unei ciudate „familii" al cărei rod sunt viermii cei veşnici, pentru considerarea lor în societate şi în fața oricăror legi ca fiind „normali", se petrece în acest sfârşit de veac numit cu mândrie de discipolii diavolului: „New Age".